

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících Romana Sugdola a Václava Šimáčka v hlavním líčení konaném dne 15. ledna 2021 v Praze

takto:

Obžalovaný Mgr. Jiří J.,

narozený dne xxx, trvale bytem xxx, zaměstnanec Generálního finančního ředitelství v Praze, se sídlem Lazarská 15, Praha 1, v současné době postaven mimo službu na základě zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě,

je vinen, že

jako zaměstnanec Generálního finančního ředitelství, zařazený na sekci řízení rizik při správě daní, oddělení koordinace kontrolní činnosti III, podílející se v rámci výkonu své pracovní činnosti na koordinaci vyhledávací činnosti, kontrolní činnosti a oblasti boje s daňovými úniky na celorepublikové úrovni za současné spolupráce s orgány činnými v trestním řízení a Celní správou České republiky, v rozporu s § 77 odst. 1 písm. b), c), h), i), t) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, jimiž byl jako zaměstnanec ve služebním poměru podle citovaného zákona vázán a jimiž se stanoví povinnosti vykonávat službu nestranně, v mezích svého oprávnění a zdržet se při výkonu služby všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v jeho nestrannost, při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby, zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám, zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat postavení státního zaměstnance, dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem, v úmyslu získat pro sebe finanční prospěch

nejprve dne 21. 1. 2020, v době kolem 7:00 hod., v prostorách restaurace McDonald's, na ulici Sokolovská 2080, Praha 8, prostřednictvím Ing. Jiřího Ž., narozeného dne xxx, o němž věděl, že je zaměstnancem spol. APOGEO, s.r.o., IČO 27661237, se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Praha 8, která poskytuje služby daňového poradce ve smyslu zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém

poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, a která Ing. Jiřího Ž. zmocnila dne 2. 12. 2019 pro daňový subjekt - společnost CTE Cargo Sped. s.r.o., IČO 06803628, se sídlem Libušská 319/126, Praha 4 k zastupování v řízení před správcem daně za zdaňovací období duben 2019, červen až září 2019, požadoval po společnosti CTE Cargo Sped. s.r.o. zaplacení finanční částky ve výši 10 000 000 Kč výměnou za poskytnutí neveřejných informací, které se předtím dozvěděl v souvislosti se svým pracovním zařazením u Generálního finančního ředitelství a které se měly týkat nespécifikovaných nelegálních aktivit společnosti CTE Cargo Sped. s.r.o.,

následně dne 31. 1. 2020, v době kolem 18:50 hod., v prostorách restaurace KOBE FUSION RESTAURANT, na adrese Radlická 3185, Praha 5, znovu zopakoval svůj požadavek Jiřímu Ž. s tím, aby mu společnost CTE Cargo Sped. s.r.o., jako klient společnosti APOGEO, s.r.o., vyplatila finanční částku ve výši 10 000 000 Kč, a to ve dvou hotovostních platbách po 5 000 000 Kč, za předání jí dříve nabízených neveřejných informací, které se dozvěděl v souvislosti se svým pracovním zařazením u Generálního finančního ředitelství, uvedl, že se u něho sbíhají všechny informace, včetně informací od orgánu činného v trestním řízení, o němž uvedl, že věc dokumentuje a provádí operativní úkony, v souvislosti s výší požadované částky zdůrazňoval exkluzivitu nabízených informací a uvedl, že je schopen přinést trestní oznámení, dále pak nabídl poskytnutí audiozáznamu z jednání s pracovníky Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), přičemž tyto neveřejné informace se měly týkat nelegálních aktivit společnosti CTE Cargo Sped. s.r.o. a jejich znalost by osobám ve statutárních orgánech společnosti umožnila přijmout opatření eliminující či přinejmenším zmírňující její postih podle trestněprávních předpisů či upravit svůj postup v souvislosti s daňovými řízeními,

a nakonec dne 13. 2. 2020, v době kolem 16:00 hod., ve vozidle Škoda Kodiaq, RZ xxx, zaparkovaném na ulici Tháмова, před budovou č.p. xxx, Praha 8, předal Ing. Jiřímu Ž. dříve slíbené neveřejné informace získané v rámci výkonu svého zaměstnání, a to konkrétně kopii trestního oznámení č.j. 67623/19/7600-30093-203547, adresovaného Generálnímu ředitelství cel, odbor 71 – Koordinace pátrání Generálního ředitelství cel, o němž věděl, že bylo vypracováno a podáno Generálním finančním ředitelstvím, Sekce řízení rizik při správě daní, Generálnímu ředitelství cel jako orgánu činnému v trestním řízení, jehož hlavním zpracovatelem byl on sám, a toto trestní oznámení obsahovalo konkrétní sdělení o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku, jehož se měli dopustit pachatelé v souvislosti s činností společnosti Val s.r.o., DIČ CZ24737941, se sídlem Korunní 1208/74, Praha 10, včetně skutkových závěrů o tomto podezření, zjištěných analýzou neveřejných informací vzniklých v daňových řízeních, přičemž obžalovaný věděl, že existuje podezření, že společnost CTE Cargo Sped. s.r.o. ve zjištěném podezřelém obchodním řetězci nahradila společnost Val s. r. o., a Ing. Ž. sdělil, že o společnosti CTE Cargo Sped. s.r.o. pojednává dodatek trestního oznámení, který se bude následující týden podepisovat, za toto následně převzal od Ing. Jiřího Ž. první část hotovostní splátky ve výši 5 000 000 Kč, a bezprostředně poté byl zadržen policejním orgánem Policie ČR, SKPV NCOZ podle § 76 odst. 1 tr. řádu, neboť převzetí finančních prostředků, o které předtím požádal prostřednictvím Ing. Jiřího Ž. společnost CTE Cargo Sped. s.r.o. za předané dokumenty, bylo předmětem povolení předstíraného převodu věci podle § 158c odst. 1 tr. řádu v nyní vedeném trestním řízení,

tedy

jednak dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a takovým činem sobě opatřil prospěch velkého rozsahu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

jednak sám v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu pro sebe žádal úplatek, a takový čin spáchal jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě značný prospěch,

čímž spáchal

jednak zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 (*dále jen tr. zákoníku*), ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

jednak zvláště závažný zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 (devíti) roků.**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se mu dále ukládá **peněžitý trest ve výměře 1 500 000 (milion pět set tisíc) Kč**, vyměřený jako 300 denních sazeb, když jedna denní sazba činí 5 000 Kč.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se mu dále ukládá **trest propadnutí věci**, a to mobilního telefonu zn. Apple, IMEI 355410077150284, včetně SIM karty č. 8942001110318013639.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu zaměstnání státního zaměstnance ve služebním poměru v orgánech Finanční správy České republiky **na dobu 10 (deseti) roků.**

Odůvodnění:

1. Na základě důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že se obžalovaný Mgr. Jiří J. a svědek Ing. Jiří Ž. znali z dob svého společného působení na Generálním finančním ředitelství v Praze (GFŘ). Udržovali spolu spíše pracovní nežli přátelské vztahy, a na některé pracovní otázky měli rozdílné názory. Svědek Ž. své profesní působení u GFŘ roku 2016 ukončil a odešel do soukromého sektoru – stal se daňovým poradcem ve společnosti APOGEO. Obžalovaný J. působil na GFŘ dál a od roku 2019 byl zaměstnancem sekce řízení rizik, která měla na starosti mj. detekování závažné protiprávní činnosti na úseku správy a placení daní. Obžalovaný požíval díky své pověsti zkušeného odborníka v oblasti vymáhání daní důvěry svých nadřízených, již mu svěřovali důležité, obtížnější úkoly. Jedním z nich byla i koordinace případu označovaného krycím názvem Xxx, v jehož rámci monitorovalo GFŘ v kooperaci s dalšími orgány veřejné moci (Finančním úřadem pro hl. m. Prahu a celní správou, jež na akci participovala v pozici policejního orgánu) podezřelé aktivity daňových subjektů, které zajišťovaly dovoz a uskladnění zboží z Číny do tuzemska a za pomoci sofistikovaných obchodních modelů se měly podílet na rozsáhlém zkrácení daně. Jedním ze subjektů vystupujících v tomto řetězci se měla stát podle zjištění GFŘ i společnost CTE Cargo Sped. s.r.o., která měla v řetězci nahradit společnost VAL s.r.o. (podle níž byla celá akce

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

pojmenována), a která byla v daňovém řízení zastupována společností APOGEO, konkrétně svědkem Ž.. O tom se obžalovaný dozvěděl na základě plné moci udělené společností tomuto svědkovi založené do spisu.

2. V rámci zpracovávání případu Xxx se u obžalovaného sbíhaly veškeré relevantní, aktuální a důležité informace ze sekce řízení rizik GFŘ, ale také z ostatních výše uvedených orgánů veřejné moci. Obžalovaný se účastnil také jednání těchto orgánů se zástupci Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), který se o tento případ rovněž zajímal. Všechny tyto informace měly být a byly podkladem pro zpracování trestního oznámení, jež vzhledem k důležitosti kauzy a jejímu rozsahu podávalo oproti méně závažným případům právě GFŘ, a to orgánu celní správy. Hlavním zpracovatelem tohoto trestního oznámení i jeho následného doplnku byl obžalovaný.

3. Obžalovaný namísto toho, aby dbal svých zákonných povinností, jež zaměstnancům ve státní službě ukládá služební zákon, prozradil na třech postupně následujících schůzkách ve dnech 21. 1. 2020, 31. 1. 2020 a 13. 2. 2020 neveřejné informace z kauzy Xxx svědku Ž.. Sdělil mu, že má být do této záležitosti zapojen také jeho klient, a přislíbil mu podrobné informace o kauze, obdržel-li od jeho klienta částku ve výši 10 milionů korun. Svědek Ž. předstíral zájem svého klienta o takovou spolupráci, o celé záležitosti ale zpravil orgány činné v trestním řízení. Již s nahrávacím zařízením policie následně absolvoval dne 31. 1. 2020 setkání s obžalovaným v restauraci Kobe, kde mu obžalovaný vysvětlil podstatu akce Xxx, popsal, jaké orgány veřejné moci se na jejím zpracování podílejí (závažnost kauzy opřel například o účast Vojenského zpravodajství) a přislíbil svědkovi, že mu předá přímo trestní oznámení zpracované GFŘ. Zopakoval mu také částku, kterou za tyto informace bude chtít, nepřipustil žádnou licitaci o její výši a zdůvodnil jí koupí bytů pro své xxx. Navrhl také její předání ve dvou splátkách po 5 milionech Kč. Dne 13. 2. 2020 se obžalovaný znovu setkal se svědkem Ž. v jeho vozidle zaparkovaném v ulici Thámova na Praze 8 a na tomto místě mu předal a přenechal předmětné trestní oznámení, aktivně mu dovysvětlil všechny souvislosti akce Xxx a odpověděl na svědkovy navazující otázky. Prozradil mu například, že na případu pracuje také celní správa, zmínil konkrétní jména osob, které případ zpracovávají, a upozornil ho na to, že trestní oznámení má ještě doplněk, který se bude v nejbližších dnech podepisovat a v němž již přímo figuruje svědkův klient – společnost CTE Cargo Sped. Za to si od svědka (nevěda, že se jedná již o předstíraný převod věci) převzal tašku s částkou ve výši 5 000 000 Kč, domluvil se s ním na další schůzce s tím, že mu přinese i zvukový záznam z jednání s úřadem OLAF, a opustil svědkovo vozidlo s tím, že na něj snad nikdo nepříjde. Bezprostředně poté byl zadržen policejním orgánem.

4. **Obžalovaný Mgr. Jiří J.** v návaznosti na poučení v souladu s § 206a tr. řádu vůči soudu **prohlásil, že se cítí být nevinný.** Nepopírá, že se některé skutečnosti uvedené v obžalobě opravdu staly, podle něho je však nutné na tyto nazírat jiným způsobem, v jiném světle, než to činí obžaloba. **Nemůže je proto prohlásit za nesporné,** neboť považuje za nutné vysvětlit jejich kontext.

5. Obžalovaný ve své výpovědi nejprve obsírněji popsal své působení u Generálního finančního ředitelství a tamní poměry. Do úřadu nastoupil v r. 2011, nejprve na odbor vymáhání, po proběhnutí reorganizací do sekce řízení rizik. Jeho hlavním oborem jsou pohledávky a vymáhání. Se svědkem Ž. se obžalovaný názorově střetl již v době svého působení na odboru vymáhání, jelikož se mu nelíbil Ž. „kovbojský způsob“ práce, například pokud jde o využívání zajišťovacích příkazů. V době, kdy ještě neplatil služební zákon, se stal Ž. zástupcem generálního ředitele a fakticky úřad vedl, což podle obžalovaného současně využíval k osobním invektivám vůči lidem, již se mu postavili – například odvolal kolegu obžalovaného Mgr. Petra T., který upozorňoval na nadužívání zajišťovacích příkazů. Posléze rozhodl Ing. Babiš o odvolání Ž., který se přesunul na výrazně nižší post vedoucího oddělení a následně finanční správu opustil úplně. Do sekce řízení rizik se obžalovaný přesunul v době, kdy tam již svědek Ž. nebyl. To však platilo pouze fyzicky, neboť jeho duch tam byl podle obžalovaného stále přítomen – někteří tamější pracovníci se sami označovali jako Ž. lidé. Obžalovaný popsal Ž. jako alfa-samce, který „lovil ženy

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

od ministerských úrovní až po obsluhu školících zařízení, což mu umožnilo získat vliv a z něho těžit. Neutrální vztahy s ním na GFŘ neměl podle obžalovaného téměř nikdo – každý si po něm buď stýskal, nebo ho nenáviděl. Byl to také Ž., kdo do funkce vedoucího sekce řízení rizik přivedl Ing. Zbyška M.. Obžalovaný ještě doplnil, že se o Ž. proslýchá, že má své know-how postavené na tom, že získává své informace od svých bývalých kolegů a přátel z finanční správy a tyto využívá při výkonu své činnosti daňového poradce. Vzhledem k tomu, že odešel ze sekce řízení rizik do poradenské společnosti APOGEO, měly finanční úřady za úkol hlásit, pakliže se Ž. ve své nové pozici objevil v nějaké kauze.

6. Obžalovaný působil v sekci řízení rizik asi rok. Trestní oznámení, které je předmětem této trestní věci, bylo jeho prvním, které kdy zpracovával. Překvapilo ho, že tím byl pověřen právě on, nebyla to typická náplň jeho práce ani agenda tamního oddělení. Zpracováním jej pověřil Ing. M.. V rámci koordinace akce Xxx měl obžalovaný na starosti komunikaci s Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, konkrétně Ing. Radkou B., u které pravidelně ověřoval, co je ve věci nového, a zpravoval o tom svého nadřízeného Ing. M.. Účastnil se také několika schůzek se zástupci celní správy a rovněž schůzky, kde byli také zástupci OLAFu, přičemž tuto schůzku si i nahrával, a to proto, aby si z ní následně mohl pro svoji potřebu pořídit poznámky. Předmětem šetření v rámci akce Xxx byly podle obžalovaného subjekty sídlící mimo prostor eurozóny, které se do ní snažily dopravit co největší objem zboží, tak aby z toho současně odvedly co nejnižší daň z příjmů a DPH. Ž. zastupoval jednu ze zúčastněných společností.

7. Od okamžiku, kdy Ž. opustil finanční správu, se s ním obžalovaný i další jeho kolegové z GFŘ setkávali na různých odborných akcích určených pro každého, koho zajímá svět financí. Před schůzkou, jež se uskutečnila dne 21. 1. 2020, se obžalovaný s Ž. sešel ještě nejméně 2x-3x a je přesvědčen o tom, že to byl právě Ž., kdo jej vyzval k setkání jako první. Jednalo se o jakési zdvořilostní výměny názorů – bavili se všeobecně a Ž. se jej vyptával na daňovou exekuci konkrétní společnosti a chystanou dražbu zabavených movitých věcí, což nejsou žádné tajné informace. Tyto mu ověřil, ale vlastně nechápe, proč si je Ž. nezjistil rovnou sám. Poté teprve došlo k oné schůzce v McDonald's. Ž. mu sám sdělil, že ví, že pracuje na oné akci a má na starosti její koordinaci, s tím, že on působí ve společnosti APOGEO a *jestli by spolu nemohli nějak spolupracovat na té věci*. Obžalovaný z toho byl konsternován, přišlo mu to přitažené za vlasy, protože Ž. od svého klienta sám nejlépe věděl, co tento dělá, jaký má *modus operandi* – věděl to lépe, než oni na finanční správě (*mysleno obžalovaný J. a další osoby na GFŘ – pozn. soudu*), která byla několik kilometrů za nimi. Ž. také navrhl, aby se následně sešli znovu. Obžalovaný měl dilema, co s tím. Nevěděl, zda s tím může jít za zástupcem ředitele sekce M., kterého Ž. jmenoval. Podrobně popsal, že vůči řediteli sekce Ing. S. měl naprostou důvěru, vzápětí však uvedl, že ani za ním nešel, neboť toho měl na Ž. málo. Řekl si proto, že jej vyzkouší, *kam až to půjde*. Domluvili se na další schůzce v McDonaldu, kam ale Ž. nepřišel. Obžalovaný to pustil z hlavy a už tomu nevěnoval pozornost. Neví, kdo se pak komu následně ozval, nicméně proběhla další schůzka, pro niž Ž. vybral restauraci na Praze 5.

8. Tam se již bavili více konkrétně a Ž. se ho zeptal, *kolik za to chce, a co může klientovi nabídnout*. Obžalovaný vycházel podle svých slov z toho, že Ž. perfektně zná celé to pozadí a sám ví, co jeho klient dělá, proto mu neřekl nic nového. Jen zopakoval to, co už Ž. věděl.

9. Pokud jde o částku 10 mil. Kč, obžalovaný nepopírá, že to byl on, kdo ji nadnesl. *Záměrně plácl úplně astronomickou částku*, na niž ho přivedla reklama v MHD, kde byly inzerovány byty v Hloubětíně za 5 mil. Kč, s tím, že chce koupit dva pro své xxx. Ty to však ve skutečnosti vůbec nepotřebují, xxx a je *bytové zajištěná*. Ani on sám žádné takové peníze nepotřebuje, nikde nedluží, neměl by s nimi, jak naložit. Sumu řekl v domnění, že to Ž. odradí. Vůbec nevěřil tomu, že by mu peníze Ž. skutečně přinesl.

10. Po tomto pak následovalo poslední setkání, kde Ž. vytáhl onu tašku. Obžalovaný výslovně připustil, že na této schůzce předal jmenovanému dokument, kde bylo ono trestní

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

oznámení, zdůraznil však, že v něm nebyly žádné Ž. neznámé skutečnosti. To byl také důvod, pro který mu podle svých slov trestní oznámení předal – nemohl z něj nic nového zjistit. Na tuto schůzku si obžalovaný s sebou přinesl rovněž doplněk k trestnímu oznámení, a to proto, aby si podle něj sám ověřil, že neřekne Ž. žádné nové informace. Rozhodně Ž. neřekl, co je obsahem tohoto doplnku. Pouze se do něj sám díval a říkal si *„Tak, tohle to už prostě nedostane.“* Stejně jako v trestním oznámení samotném, tak i v dodatku byly v podstatě pouze zastaralé (půl roku staré) informace.

11. Ž. motivaci oznámit celou záležitost orgánům činným v trestním řízení jako korupční jednání si obžalovaný nevysvětluje jako nějaké křivé obvinění. Spíše si podle jeho názoru oba muži neporozuměli a každý chtěl odhalit toho druhého. Ž. byl ale o dost šikovnější.

12. Ke své osobě obžalovaný uvedl, že je ženatý a má xxx. Je absolventem Policejní akademie ČR, u policie byl na rozličných pozicích zaměstnán asi 10 let – od pěšce po zpracovatele případu. S manželkou mají rodinný dům, na hypotéku si koupili pozemek a poté ještě jeden pozemek vedle. V současné době je postaven mimo službu a pobírá 70 % platu, jenž činil cca 50-60 000 Kč čistého měsíčně. Netrpí žádnými závažnými zdravotními problémy, pouze má po úrazu problémy se zády.

13. Obžalovaný sám připustil, že nahlíží-li nyní na své tehdejší jednání, byl by postupoval úplně jinak. Uvědomuje si, že si počínal mimořádně naivně, když jako bývalý policista žádné Ž. jednání nezdokumentoval, nezprávil o něm své nadřízené ani se s ním nikomu nesvěřil. Vycházel ale z toho, že jenom s takovým nějakým *„Hele, on mi něco tohle...“* by na finanční správě vzhledem k tamním poměrům neuspěl. Schůzky s Ž. nenahrál proto, že takové jednání (nahrávání jiného) mu není vlastní. Rovněž nevěřil, že by s tím byl úspěšný (*„Když někoho nahrajete, tak jako dobrý, no. Tak řekne, „Já jsem to nemyslel vážně.““*). Pouze předpokládal, že až převezme peníze, předá je řediteli odboru S.. Když o tom posléze hovořil doma s manželkou, pokládala mu obdobné otázky jako nyní soud.

14. **Svědék Ing. Jiří Ž.** zná obžalovaného J. od roku 2011, kdy svědek nastoupil do pozice ředitele (tehdy odboru, dnes sekce) řízení rizik. Obžalovaný pracoval v odboru vymáhání. Nebyli tehdy v pozici nadřízený/podřízený, byli spolupracovníky. Jejich vztahy popsal svědek jako pracovní, za kamarádké by je neoznačil. Pokud měli v minulosti nějaké spory, byly pouze odborné – ohledně postupu finančních úřadů, nikoli osobní. Svědek byl také tím, kdo do úřadu přivedl Ing. Zbyška M., s nímž v minulosti kamarádké vztahy měl. Z finanční správy odešel svědek z důvodu neshod s tehdejším ministrem financí Babišem. Uvedl, že ve vztahu ke kolegům odešel z finanční správy v dobrém, ve vztahu k vedení neutrálně. S bývalými kolegy se občas stýká – řeší spolu rodinné věci, situaci ve finanční správě či daňovém poradenství, nikdy neřeší pracovní věci – zachovávají profesionální přístup. Od 1. 1. 2016 působil na základě příkazní smlouvy ve společnosti APOGEO, od ledna 2016 do poloviny roku 2017 také na Vrchním státním zastupitelství v Praze, kde měl nejprve pracovní smlouvu, poté dohodu o pracovní činnosti a pracoval tam jako podpora pro státní zástupce na případech, které se týkaly podvodů s minerálními oleji. Nejvíce spolupracoval se státním zástupcem Minxem, státního zástupce Mgr. Prygla potkával pouze na chodbách, nespolečně pracovali spolu. Oba tyto zaměstnavatelé (tj. APOGEO a VSZ v Praze) o sobě navzájem věděli. V současné době řídí finanční správu na Slovensku.

15. K událostem, jež jsou předmětem projednávané věci, svědek uvedl, že mezi ním a obžalovaným J. em proběhlo celkem 5 osobních setkání, z nichž poslední dvě již byla pod dohledem orgánů činných v trestním řízení (schůzka ve smíchovské restauraci Kobe a schůzka, po níž byl obžalovaný zadržen). K dotazu obhajoby svědek připustil, že mimo těchto pěti schůzek mohla být domluvena nějaká další, kterou zmařil svojí neúčastí. Komunikace s obžalovaným probíhala v aplikaci Viber, kde podle svědka obžalovaný nastavil funkci tajného chatu. Svědek si nebyl jist, ale má za to, že první schůzku inicioval obžalovaný, jelikož svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

patrně neměl uloženo jeho telefonní číslo. Protože se s bývalými kolegy stýká, neměl důvod na takovouto schůzku nejít. První schůzka se odehrála v ranních hodinách v McDonald's na Florenci, kde spolu oba muži nejprve probírali svědkovu situaci v privátním sektoru a působení obžalovaného ve finanční správě. Na této schůzce obžalovaný svědkovi sdělil, že je mu známo, že svědek zastupuje konkrétního klienta v daňovém řízení. Svědka toto sdělení překvapilo, neboť situaci svého klienta vnímal jako banální záležitost, proto mu přišlo zvláštní, že to řeší právě sekce řízení rizik u GFŘ, která je určena pro boj s těmi nejzávažnějšími daňovými podvody. Na další schůzce v lednu roku 2020 už obžalovaný svědkovi sdělil, že může jeho klientovi pomoci tím, že mu sdělí informace z řízení, které má na starosti. Tuto nabídku svědek v daný okamžik neuměl vyhodnotit. Aby získal čas, řekl obžalovanému, že si má rozmyslet podmínky, a mezitím se obrátil na svého bývalého spolupracovníka z NCOZ, pplk. Víta Vratišovského, aby mu řekl o tom, že z projektu „DAŇOVÁ KOBRA“ tímto způsobem unikají informace. Považoval to tím za vyřízené, neboť se domníval, že příslušníci NCOZ učiní opatření, aby byl obžalovaný z těchto kauz nadále vynechán. Několik dní nato mu obžalovaný na další schůzce sdělil, že za předmětné informace požaduje částku 10 mil. Kč, jelikož hodlá zakoupit byty v Praze xxx. I toto sdělil pplk. Vratišovskému a požádal jej, aby ho spojil s odborem korupce na NCOZ, jemuž by toto uvedl oficiálně do protokolu. Následovala schůzka v restauraci Kobe a schůzka, při níž proběhl předstíraný převod.

16. Svědek vypověděl, že jeho klientem, jehož se měly informace od obžalovaného týkat, byla společnost CTE Cargo Sped. Předtím, než mu to sdělil obžalovaný, neměl svědek žádné povědomí o tom, že by se o tohoto jeho klienta měly zajímat orgány činné v trestním řízení. Sám obžalovanému žádné informace o tomto klientovi neuváděl, sdělil pouze to, že je překvapen, jelikož měl za to, že problémy tohoto klienta souvisely pouze s účetní chybou. Informace, které mu obžalovaný nabízel, se týkaly spolupráce mezi správcem daně a orgány činnými v trestním řízení. Nabízel mu také nahrávku z neveřejného jednání s mezinárodní organizací a informace, které pravděpodobně pocházely od jedné ze zpravodajských služeb. Svědek vypověděl, že od obžalovaného obdržel trestní oznámení podávané ze strany GFŘ na osoby, které měly být napojeny na jeho klienta. Oznámení bylo určeno Generálnímu ředitelství cel a mělo několik stran, podepsáno bylo ředitelem S.. V době, kdy jej od obžalovaného přebíral, spíše předstíral, že jej čte, byl nervózní, proto obsah tolik nevnímal. Tím, že se jedná o velkou organizovanou skupinu, odůvodňoval obžalovaný také vyšší požadované částky.

17. Svědek Ing. Zbyšek M. byl v rozhodné době ředitelem odboru, na který obžalovaný J. nastoupil do pozice referenta. Byl J.ovým přímým nadřízeným. Má s ním pracovní vztahy. Svědka Ž. zná od roku 2014, byl to Ž., kdo svědka oslovil, aby nastoupil na GFŘ, má s ním rovněž profesionální vztahy. Svědek potvrdil, že se zaznamenání Ž. jména v pozici zástupce některého z daňových subjektů poté, co jmenovaný z finanční správy odešel, hlásilo sekci řízení rizik. Činnost svého odboru svědek v obecné rovině popsal jako spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, jež mají kompetence v oblasti nelegálních výnosů a jejich legalizace, a podporu těchto orgánů. Součástí této agendy odboru bylo i zpracovávání a podávání trestních oznámení. Co do jejich počtu svědek uvedl, že se odvíjel od jejich charakteru: byla značně obsáhlá, sofistikovaná, doplňovaná o analýzy – souviselo to s postavením GFŘ coby článku centrální KOBRY. Vytváření takových trestních oznámení trvalo třeba i měsíce. Obžalovaného svědek vnímá jako zkušeného odborníka – odbor těžil zejména z jeho zkušeností v oblasti vymáhání, byly mu svěřovány systémové úkoly jako např. vedení pracovní skupiny podpory elektronické evidence tržeb či záležitosti řízení kontroly exekučních akcí a naposledy zpracovával případ týkající se organizované daňové kriminality se značně vysokou škodou, který byl veden pod pracovním názvem Xxx. V rámci této akce měl obžalovaný za úkol shromažďování údajů, komunikaci se správci daně a spolupráci s dalšími pracovníky uvnitř odborů nebo sekce (např. ze sekce metodiky výkonu daní – DPH, jelikož v trestním oznámení byl popsán i *modus operandi*, jímž mělo ke krácení daně dojít, přičemž v tomto případě byl vzhledem k dovozům a následnému

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

umístování zboží do jiných členských států specifický). Pro výkon své činnosti měl obžalovaný přístup do informačního systému ADIS. Zpracování trestního oznámení, které je předmětem nyní posuzované věci, probíhalo asi 2-3 měsíce, nicméně ihned po jeho podání se již začalo zpracovávat jeho doplnění. Pro obžalovaného to bylo nejspíše první trestní oznámení, dostal jej za úkol právě vzhledem ke zkušenostem v oblasti vymáhání, kde se rovněž řeší případy, kdy určité zboží ‚zmizí‘ a není zdaněno. Svědek si vybavil dvě koordinační schůzky GFŘ s celní správou a zástupci finančního úřadu, jichž se osobně účastnil. OLAF v této kauze figuroval tím způsobem, že poskytoval ČR informace o možném krácení daní, které měl z jiných členských států. Proběhlo též osobní setkání, jehož se svědek neúčastnil, obžalovaný ano. Po nahlédnutí do spisu svědek rovněž identifikoval předložené trestní oznámení jako to, které bylo zpracováno obžalovaným a podáno ve věci Xxx. Z jeho pohledu obsahovalo toto oznámení důležité údaje včetně *modu operandi* krácení daně a úkonů finanční správy. Svědek popřel, že by s takovýmto dokumentem směl obžalovaný jakkoli disponovat ve svém volném čase. Obžalovaný mu nesdělil, že by měl v úmyslu předložit tento dokument zástupci společnosti APOGEO. O tom, že svědek Ž. pracoval pro Vrchní státní zastupitelství v Praze, svědek věděl, bližší podrobnosti k jeho tamnímu působení mu ale známy nejsou.

18. Svědkyňe Ing. Zdeňka L. pracovala na počátku r. 2020 jako vedoucí oddělení koordinace kontrolní činnosti GFŘ. Obžalovaného J. zná od této doby, kdy nastoupil k ní na oddělení coby její podřízený. Přišel spolu s dalšími kolegy ze zrušeného oddělení. Tito příchozí kolegové si s sebou přinesli své případy a měli je dodělat již pod novým oddělením. Jejich dosavadní činnost byla trochu jiná. Svědkyně Ž. zná asi od roku 2004, kdy byl jejím kolegou na finančním úřadě v Ústí nad Labem. Ví, že po svém odchodu z finanční správy pracoval u společnosti APOGEO. S oběma má pracovní vztahy. Zná také svědka M., který byl na GFŘ jejím nadřízeným. Činnost svého oddělení popsala svědkyně tak, že mělo na starosti případy daňových úniků u organizovaných skupin. V rámci této agendy připravovalo také trestní oznámení, což bylo podle svědkyně dost časté. O akci Xxx ví, byl to jeden z případů, které přišly na její oddělení s novými kolegy. Ví, že v rámci tohoto případu bylo podáno i trestní oznámení, nevybavuje si ale, zda přímo jejich úřadem nebo finančním úřadem.

19. Svědka Ing. Miroslav O. je kolegou obžalovaného J., s nímž má podle svých slov pracovní vztahy. Obžalovaný působil na GFŘ v jiné sekci, posléze spolu ale pracovali v tomtéž odboru. Zná i svědka Ž., kterého poznal jako vedoucího sousedního oddělení v jiném odboru. Je mu známa také akce Xxx, jejíž počátek ale neumí identifikovat, protože případ se mu vryje do paměti teprve tehdy, když začíná být ‚zajímavý‘, což bylo v tomto případě později, vzhledem k částkám, které byly jeho předmětem. Svědkovo oddělení GFŘ má na starosti úvodní část prací na takovém případě – tj. vyhledávání možností daňových úniků. Poté, co byly provedeny exekuce v rámci zajišťovacích příkazů, byl tento případ z rozhodnutí ředitele M. postoupen obžalovanému. Podle svědka šlo o standardní postup, jelikož svědkovo oddělení je malé a po provedení úvodní agendy logicky obdržel případ pan J., který přišel coby specialista na exekuce. Pokud jde o rozsah zkrácené daně v této kauze, uvedl svědek, že pochybnost byla ohledně 1 mld. Kč. Šlo zčásti o poměrně komplikovaný případ vzhledem ke kombinaci celního režimu a následného vnitroujního pohybu zboží. Protože byl složitější, nebyl také správcem daně v úplných počátcích podchycen. Že by svědek Ž. v souvislosti s tímto případem vyzvídal nějaké informace od svých bývalých kolegů, svědkovi známo není, neví o ničem nestandardním z jeho strany. Že by měl kontaktovat obžalovaného, svědek rovněž neslyšel, obžalovaný mu nic takového neřekl. Že by byl na obžalovaného vyvíjen nějaký tlak v souvislosti s přípravou trestního oznámení v této věci, svědek také nezpozoroval, maximálně to připustil v tom ohledu, aby se zpracování trestního oznámení neprotahovalo. Svědek dále vypověděl, že ohledně osob, které opustily finanční správu, obzvláště těch, které byly ve vysokých pozicích, byl na úrovni ředitele odboru vydán pokyn, aby se kontakty s nimi hlásily. Nebylo to pravidlo přijaté speciálně ohledně svědka Ž., ale týkalo se ho také. Svědek sám v minulosti jeden kontakt se svědkem Ž.

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

nahlásil (tehdy se jej dotýčný dotazoval na vydání metodiky ohledně zdaňování kryptoměn) a také připomněl v jednom rozhovoru obžalovanému J., že zde takové pravidlo je, když spolu v minulosti v jiné souvislosti na Ž. jméno narazili.

20. Svědek Ing. Ivan I. byl v letech 2019-2020 zaměstnancem Generálního finančního ředitelství, na odboru koordinace kontrolní činnosti. Obžalovaného J. zná asi od roku 2015, posléze byli kolegy na stejném oddělení a sdíleli spolu kancelář. V rámci jednotlivých kauz byla míra jejich participace a spolupráce různá. Svědek zmínil kauzy s krycími názvy Smoke, Víno či Pohár a uvedl, že někdy byl pomyslným frontmanem on, jindy kolega J.. S akcí Xxx se osobně nesetkal, byť nějaké své drobné dílčí úkony pro tuto akci nemůže vyloučit. Svědek zná i Jiřího Ž., a to už od roku 2005, jmenovaný byl posléze i jeho šéfem. O tom, že by měl Ž. kontaktovat obžalovaného v souvislosti s projednávanou věcí, svědek neví. Nezaznamenal ani, že by se obžalovaný vyjadřoval o svědku Ž. nějak negativně, z různých indicií ale tuší, že přáteli nebyli. V rámci výkonu svého povolání se svědek podílí i na vytváření trestních oznámení – on sám zpracovával určitě 3, na 3 dalších participoval. Uvedl, že v běžných případech podávají trestní oznámení příslušné finanční úřady, jde-li ale o překryv krajů nebo významnější materií, popř. nutnost spolupráce se systémem KOBRA, zpracovává trestní oznámení GFR. Za dobu šesti let, co v GFR působí, se jedná o desítky případů. Svědek dále uvedl, že ze strany obžalovaného ani svědka Ž. nezaznamenal žádné nestandardní jednání.

21. Svědek Jan J. byl soudem vyslechnut v hlavním líčení k návrhu obhajoby poté, co obhájce zaznamenal svědka přítomného jako veřejnost v jednacím síni. Jde o svědka vyslechnutého v přípravném řízení. Státní zástupce jeho slyšení v hlavním líčení ani čtení protokolu o jeho výsledku nenavrhl. Svědek uvedl, že obžalovaného J. zná, jde o jeho kolegu ze sekce řízení rizik, seděl ve vedlejší kanceláři. Zná také svědka Ž., naposledy s ním hovořil v den konání hlavního líčení, a to o osobních věcech – jak trávili Silvestra a jak prožívají opatření v souvislosti s covidem. Svědek uvedl, že nemá povědomí, že by obžalovaný kdy v úřadu dělal nějaké nestandardní věci, nicméně s obžalovaným měli každý své spisy a dělali si každý na svém. Pokud jde o vytváření trestních oznámení, svědek vypověděl, že oznamovací povinnost stran trestné činnosti plyne jejich úřadu přímo ze zákona, přičemž on sám jich několik napsal. Trestná činnost spočívající v krácení daní je podle svědka velmi sofistikovaná a na jejím odhalování se běžně podílí až několik desítek subjektů – někdy píše trestní oznámení příslušný finanční úřad, jindy GFR.

22. Svědkyně Ing. Radka B. pracuje od roku 2016 na pozici zástupce ředitele odboru řízení rizik Finančního úřadu pro hl. m. Prahu. S obžalovaným J. se již od roku 2014 setkávala pracovně, od roku 2019 začali pracovat na společném projektu, jelikož byl jmenovaný přeřazen k případu, který měla za FÚ pro hl. m. Prahu na starosti. Obžalovaný zajišťoval spolupráci GFR s jinými orgány a dostal za úkol zpracování trestního oznámení. To, že bude oznámení podávat právě GFR, bylo dojednáno na jedné ze společných schůzek zástupců orgánů. Tyto si navzájem předávaly své poznatky – informace z řízení, které probíhalo na finančním úřadě, byly předány panu J. a ten je zapracoval do trestního oznámení, tak aby toto bylo aktuální a relevantní. Obžalovaný naopak zajišťoval finančnímu úřadu metodickou pomoc. V rámci tohoto případu proběhla schůzka i na mezinárodní úrovni – mj. s úřadem OLAF, jíž se obžalovaný rovněž zúčastnil. Svědkyně si vybavila, že v rámci tohoto konkrétního případu vystupovala i společnost APOGEO, za níž jednal pan Ž.. O tom, že by jmenovaný s ohledem na tento případ kontaktoval obžalovaného, svědkyně neslyšela – ani od obžalovaného ani od jeho spolupracovníků. Se svědkem Ž. se svědkyně rovněž zná. Žádné nestandardní jednání z jeho strany nezaznamenal. Svědkyně se vyjádřila také ke spisu, který finanční správa vede ohledně daňového subjektu. Ten má svoji veřejnou a neveřejnou složku. Daňový subjekt je oprávněn nahlížet do veřejné složky. Dokumenty, které by svědčily o určitém podezření, že je věc řešena s GFR apod., jsou součástí neveřejné složky, k níž by se subjekt přes územní pracoviště rozhodně dostat neměl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

23. Svědek Aleš H. pracoval v letech 2019-2020 i nyní na Generálním ředitelství cel jako ředitel odboru koordinace pátrání, který má postavení policejního orgánu. Obžalovaného J. zná minimálně 5 let v pracovní rovině – spolupracovali spolu v rámci spolupráce finanční a celní správy. Svědkovi je znám i případ Xxx, byť jej zná spíše pod jiným pracovním názvem Val. K míře participace obžalovaného na tomto případě svědek uvedl, že v podstatě už od prvopočátku, kdy Finanční úřad pro hl. m. Prahu detekoval určité podezření, tak v rámci koordinace finanční správy na úseku řízení rizik při správě daní byl u veškerých jednání s Finančním úřadem pro hl. m. Prahu přítomen i pan Mgr. J.. Podstatou koordinačních schůzek mezi jednotlivými zúčastněnými orgány bylo podle svědka domluvení strategie a dalšího postupu, protože se jednalo o případ podezření dovozu zboží za aspektu krácení daní. V tomto případě je věcně příslušný, potřebně zkušený a erudovaný právě policejní orgán celní správy. Celkem proběhla asi 3 nebo 4 jednání, jež směřovala k podání trestního oznámení ze strany správce daně vůči policejnímu orgánu celní správy. Toto trestní oznámení zpracovával obžalovaný J., od něhož jej svědek také osobně přebíral. Šlo o standardní postup. Zkrácená daň v tomto případě dosahovala minimálně stovek milionů Kč. Po předání trestního oznámení činnost obžalovaného na tomto případě podle svědka určitě neskončila, domluva byla taková, že zpracovatelé budou dále v kontaktu s odborem pátrání v Ústí nad Labem pro účely případných doplnění trestního oznámení, vysvětlení souvislostí atd. I to je podle svědka běžná praxe. Svědek dále uvedl, že problematika dovozu zboží z Asie je doprovázena celou řadou aktivit na mezinárodní úrovni, včetně aktivit zpravodajských služeb. Od vojenského obranného zpravodajství obdrželi materiál popisující aktivity čínských struktur na území ČR a svědek sám upozornil finanční správu na možnou spojitost těchto informací právě s touto kauzou a panu M. potom předal spisovou značku, aby se jeho odbor mohl spojit s vojenským zpravodajstvím a tento materiál si rovněž vyžádat, protože ten materiál byl adresován celní správě ve stupni utajení „důvěrné“. Svědek dále vypověděl, že on sám z kapacitních důvodů navrhl, aby se touto kauzou zabýval útvar pátrání v Ústí nad Labem, přičemž jeho ředitelka vyčlenila na tuto kauzu konkrétně pana L. a jeho tým. K osobě svědka Ž. svědek uvedl, že jej zná a věděl, že společnost APOGEO, v níž byl jmenovaný zaměstnán, zastupuje jeden z daňových subjektů (společnost CTE Cargo Sped.) vystupujících v kauze, která byla předmětem trestního oznámení. K dalšímu vývoji kauzy svědek uvedl, že je nadále ve fázi prověřování, není mu známo, že by bylo někomu sděleno obvinění.

24. Svědek Michal L. je zaměstnán u celní správy coby policejního orgánu, od prosince r. 2019 konkrétně jako vedoucí oddělení odhalování daňových podvodů. Obžalovaného zná, byl mu představen při koordinační schůzce dne 14. 11. 2019 před podáním trestního oznámení. Schůzky se účastnili zástupci vedení GFŘ a zástupci celní správy. Trestní oznámení bylo jejich úřadu předáno po této schůzce. Následovaly další, včetně setkání se zástupci úřadu OLAF. Svědek po předložení trestního oznámení založeného ve spise potvrdil, že se jedná o onu listinu, kterou r. 2019 převzal. Uvedl, že informace v něm byly z jeho pohledu aktuální, mohlo se jednat o pokračující trestnou činnost. Na koordinačních schůzkách bylo dohodnuto, že o svých krocích za policejní orgán bude svědek informovat obžalovaného. Věc je nadále ve stadiu prověřování. Svědek vypověděl, že si všiml, že si obžalovaný nahrával koordinační schůzku na diktafon, aniž by to jejím účastníkům oznámil, nicméně nebylo to přímo utajeně, diktafon měl na stole.

25. Svědek Pavel V. pracuje od roku 2004 jako referent odboru pátrání celní správy v Hradci Králové, kde se věnuje oblasti daňových trestných činů. Obžalovaného podle svých slov víceméně nezná. Setkal se s ním ale v rámci koordinační schůzky v roce 2019, kde se řešily dovozy na společnosti Val. Setkání proběhlo na půdě finančního úřadu pro Prahu 1, bylo na něm asi 8-9 lidí – zástupci celní správy a GFŘ. Jméno obžalovaného také možná příležitostně zmínil kolega Zbyšek M.. Svědek zmínil, že je mu povšechně známa i akce Xxx a název společnosti CTE Cargo, neboť měla vystupovat ve věci související s věcí, kterou svědek zpracovával (bylo u ní skladováno řešené zboží). S podrobnostmi týkajícími se přímo akce Xxx ale svědek obeznámen

nebyl. Trestní oznámení, které je předmětem této trestní věci, nebylo doručeno na svědkův úřad, proto tuto listinu svědek nezná.

26. Na základě povolení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 30. 1. 2020 a příkazů soudce Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 2. 2020 bylo na dobu dvou měsíců povoleno sledování osoby obžalovaného Jiřího J. a svědka Jiřího Ž. včetně možnosti pořizování obrazových, zvukových, příp. jiných záznamů, a na dobu 30 dnů sledování vozidla tov. zn. Renault Koleos, RZ xxx užívaného obžalovaným a vozidla tov. zn. Škoda Kodiaq RZ xxx užívaného svědkem Ž.. V rámci těchto operativních úkonů byly pořízeny zvukové záznamy označené jako 01 XXX (ze setkání ve smíchovské restauraci KOBE dne 31. 1. 2020) a 03 XXX (ze setkání v Ž. vozidle dne 13. 2. 2020) a obrazový záznam označený jako 02 XXX (z úvodu setkání ve smíchovské restauraci KOBE).

27. Městský soud v Praze přehrál k důkazu **obrazový záznam 02 XXX ze dne 31. 1. 2020** pořízený v restauraci Kobe na pražském Smíchově. Jde o krátkou nahrávku mapující úvod schůzky proběhnuvší uvedeného dne ve večerních hodinách mezi obžalovaným J. a svědkem Ž.. Ze záznamu je zřejmé, že u stolu v restauraci již sedí svědek Ž., k němuž se vzápětí připojuje obžalovaný J.. Oba muži se uvítají a dají se do hovoru. Jeho obsah je zachycen ve zvukovém záznamu označeném jako 01 XXX, který byl soudem rovněž přehrán.

28. Na **nahrávce 01 XXX** je slyšitelný ruch restaurace i hrající hudba. To, co muži pronášejí, je ale zřetelné. V úvodu se svědek Ž. obžalovanému J. omlouvá, že ho minule „*zazdíř*“ (tj. nepřišel na smlouvanou schůzku). Následuje pro trestní věc nepodstatná konverzace o jídle a pití, a dále o novinkách týkajících se jejich společných bývalých kolegů. Rozhovor vážíci se k nyní posuzované věci začíná cca v čase 0.12.38 nahrávky. Ž. uvádí, že s klientem mluvil a ten má o „*spolupráci*“ zájem. Je zřejmé, že tím navazuje na něco, co již mezi oběma muži bylo nadneseno. Cca ve 13. minutě se hovor stáčí na obsah informací, které mají být Ž. klientovi předány, přičemž Ž. se J. dotazuje, o jaké informace se jedná. Ve 0.13.34 J. reaguje tím, že má nyní na starosti akci, která se jmenuje Xxx, a vysvětluje toto pojmenování vzhledem ke společnosti Val. Uvádí, které orgány veřejné moci na této akci participují („*dělá to Hlavní město, orgán činný v trestním řízení a já je jakoby koordinuju*“), a dodává, že všechny informace se sbíhají u něj. Cca ve 0.14.17 J. zmiňuje, že „*by bylo dobrý, aby to nebylo tak, že já ti něco řeknu a druhej den tam oni zapálej stodolu a zmizěj*“. V 0.14.53 pokračuje J. tím, že má „*nějaký papír*“, které by Ž. mohl dát, s tím, že ty se ale nikde nemůžou najít a Ž. je nikomu nemůže dát. V 0.15.13 pak J. lituje toho, že Ž. nemá iPhone, protože to by si mohli přenést dokumenty přes AirDrop. iPhone je podle něj dobrý v tom, že „*ti do něj nikdo nevlze*“, a také proto, že má FaceTime, přes který lze vést audiohovor i videohovor pouze mezi přístroji, což nikdo nemůže odposlouchávat. V 0.17.21 se vrací J. k tématu předání informací, s tím, že Ž. teď „*vyložil, co má a má to od zrodu a v aktuálním stavu*“. Uvádí, že teď ve středu bude velká porada na „*Hlavním městě (čimž zjevně míní Finanční úřad pro hl. m. Prahu – pozn. soudu)*“, a ve čtvrtek bude mluvit s „*tím policajtem*“. Ž. se ptá, zda tam probíhá nějaká operativa, na což odpovídá J. kladně. V 0.18.10 Ž. slibuje, že ho do toho pak podrobně zasvětil, s tím, že to pochopí, až si přečte to trestní oznámení. Ž. se podivuje rozsahu případu s tím, že jeho klient je malá lokální firma, na což J. reaguje tím, že je za tím ale ohromný byznys. V 0.18.50 Ž. uvádí, že volal V. do Modřan („*míní tím Finanční úřad pro hlavní město Prahu – Územní pracoviště v Praze - Modřanech – pozn. soudu*“), aby zjistil stav věci, a ví o poradě („*on mi řekl, že teď tady týden nebude, že týden je na školení, ale že bude nějaká porada a že po ní mi dá vědět*“). V 0.19.15 si J. ověřuje, že Ž. m klientem je společnost CTE Cargo („*Ty máš CKC, nebo CTE Cargo?*“). V 0.19.57 se Ž. J. ptá, zda na případu participuje i celní správa, přičemž zjevně předpokládá zápornou odpověď („*a chápu to, že celníci na tom nemakaj?*“). J. ho ale vyvádí z omylu s tím, že „*makaj*“. Ve 0.20.09 J. zmiňuje, že „*dokonce i ten OLAF*“, na což Ž. reaguje tím, že o tom už minule J. mluvil, což jmenovaný vzápětí potvrzuje a připojuje informaci, že „*už u nich byl Giuseppe z OLAFu*“ s tím, že podrobnosti mu pak řekne. Následuje opět pasáž, v níž J. popisuje výhody telefonů od Apple, pokud jde o možnost zamezit nežádoucímu přístupu třetích osob ke komunikaci. V 0.26.37 se rozhovor stáčí na požadovanou částku: Ž. sděluje J., že

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

o tom mluvil s klientem a že není žádný handlíř, ale ptá se, *jestli je ta částka k jednání, nebo ne*. Ve 0.28.26 J. konstatuje, že riziko pro něj je obrovské a informace jsou exkluzivní, načež se Ž. ptá, zda je, nebo není o *něco schopen slézt*. J. se jej naproti tomu dotazuje, zda si k tomu něco přidal, na což Ž. odpovídá záporně. J. dodává, že se díval na ceny bytů: 54 m² v Hloubětíně stojí 4 850 000 a potřebuje dva, takže těch deset. Uvádí, že *si měl vzít dvanáct a pak ty dva slevit*. Ve 0.30.35 tuto otázku J. uzavírá s tím, aby Ž. klientovi řekl, že buďto ty informace chce, nebo ne, s tím, že nejsou na tržnici. Informace podle něj *prostě mají nějakou cenu a jiní lidi by za to dali neví co*. Dodává, že smlouvání čekal, protože Ž. klient je obchodník, ale Ž. mu musí vysvětlit, že o některých věcech se prostě nesmlouvá. V 0.31.54 se Ž. J. ptá, jak to udělají s předáním, na což J. reaguje tím, že v hotovosti. Následuje rozhovor o bytech, v němž J. zmiňuje, že si zadal „FINEP“ (realitní společnost – pozn. soudu), a popisuje Ž. lokalitu na Praze 9. V 0.33.30 pak doplňuje, že není žádný vydrídouch, ale taková je realita. Ve vztahu k xxx pak dodává, že každé musí dát něco do začátku, protože ony si na to v životě neušetří. Ve 0.34.26 se Ž. J. ptá, zda chce peníze najednou. Ten mu odvětí, že by se slušelo vzít si půlku s tím, že mu dá nějakou část informací. Radši by je najednou, ale neví *jestli to není debilní požadavek*. Následně s Ž. řeší, jak moc velký obnos peněz (ve smyslu fyzicky – pozn. soudu) je 10 milionů. V rámci této konverzace J. zmiňuje, že už měl čtyři miliony, a *to je taštička, to nic není*. Ž. na to reaguje vyprávěním o daňové exekuci, při níž v rámci vymáhání obdržel *sedm míčů*. V 0.36.30 J. zdůrazňuje, že *takovýhle věci fungují na důvěře, na podání ruky, a že když si na něco plácnou, tak by neudělal to, že by někoho podrazil*. Ve 0.37.00 se Ž. J. ptá, jak to udělat, aby klient pochopil cenu těch informací, a doplňuje otázku, zda bude mít J. problém mu část *těch dokumentů ukázat*. J. zmíní trestní oznámení a odvětí, že s tím nemá problém, nicméně pokračuje konstatováním, že jsou to věci, které by nerad dával z ruky, a Ž. si to tedy bude muset přecíst. Následuje J.ův dotaz na místo, kde k tomu dojde. Ve 0.38.00 J. sděluje, že *na tom Z.ovi pracovalo Vojenský obranný zpravodajství*. Dodává *takže pochopíš, že moje cifra mi nepřipadá vůbec nepřiměřená*. Poté následuje J.ovo sdělení, že *ten výstup z tobo bude mít* s tím, že to říkal Aleš H. a Zbyšek (patrně míněno Zbyšek M., vedoucí odboru řízení rizik – pozn. soudu). Cca v 0.39.15 Ž. shrnuje, že si umí představit, že mu J. přinese ukázat nějaký dokument a on naproti tomu *přinese kačku, kterou si J. řekne*, aby bylo zřejmé, že to jde z obou stran. Na to J. reaguje konstatováním, že z jeho strany to bude pokračovat, *protože ty informace budou pořád přitejkat*. Ž. v 0.40.00 nahrávky J. říká, aby si rozmyslel, kolik má na příští setkání vzít s sebou. J. odpovídá, že *je tak na půlce*, protože jakmile mu ukáže tu první věc, tak už není cesty zpátky. V 0.40.30 se řeší, v jakém složení domluvená schůzka proběhne – Ž. se J. ptá, zda s sebou má vzít i klienta, na což J. odpovídá záporně s tím, že by raději jednal jen s Ž., protože neví, *kdo všechno je v tom namočený a jak koho sledujou*. Ve 0.43.56 J. zmiňuje, že může Ž. poskytnout audiozáznam jednání s tím OLAFem. Následuje několikaminutový rozhovor o koronaviru, irelevantní z hlediska posuzované věci, hovor týkající se prodeje zabavených věcí (v čase 0.48.14 Ž. uvádí, že koukal, že *ta desítka se tobo nebojí, tobo zabavenýho zboží, ty vole, tam je sedm milionů, přemýšlím, kde to vzali, protože znalečák k tomu není, jak to mohli ocenit?*) a hovor o bývalých spolupracovnících. V 0.54.50 se hovor vrací k tématu. J. zmiňuje, že bude-li know how fungovat, umí si představit pár lidí, s nimiž by dělal to samé. Tito lidé, by totiž *rádi něco dělali* (zcela evidentně je tím míněno vyřazování informací – pozn. soudu), ale nevědí, jak. V 0.56.52 se Ž. J. ptá, zda by byl *schopen tu informaci od tobo Aleše vytáhnout* (zjevně se tím vrací k působení vojenského zpravodajství – pozn. soudu). J. odvětí, že ji sám chce a musí promluvit s *velkým ZM* (zjevně míněno Zbyšek M. – pozn. soudu), zda si ji vyžádají sami nebo ji bude chtít po Alešovi. V 58. minutě je zmíněna Zdeňka L., o níž J. sděluje, že o této věci skoro nic neví. Hovor pokračuje politickými tématy – zejména Andrejem Babišem a ANO a situací finanční správy na Slovensku. V 01.07.00 se muži začnou loučit, ve zbytku nahrávky již mezi nimi žádný hovor neprobíhá.

29. Kromě toho přebral soud k důkazu **zvukový záznam označený jako 03 XXX**, který mapuje setkání obžalovaného J. se svědkem Ž. dne 13. 2. 2020. Záznam počíná v okamžiku, kdy obžalovaný J. vstupuje k Ž. do auta. V 0.00.45 se Ž. J. ptá, co pro něho má. J. na to reaguje tím, že předloží Ž. dokument, který Ž. identifikuje jako trestní oznámení ze dne 30. 10. vypracované

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

J.ovým úřadem. Ž. nato převzatý dokument prohlíží a předčítá jeho dílčí pasáže, na které se J. doptává. V 0.03.21 J. vysvětluje, že OLAF oznámil jejich úřadu původně 11 českých firem a v trestním oznámení jsou uvedeny vazby mezi nimi, což vzápětí upřesňuje. V 0.08.30 Ž. uvádí, že jeho klient v textu není. Na to J. opáčí *„ty máš CTE Cargo a to tam není, to je až v tom dodatku“*. Ž. se táže na dodatek, k čemuž J. doplňuje, že ten se bude podepisovat v pondělí. V 0.09.24 se Ž. J. ptá, kdo *„to tedy dělá u celníků, zda lidi od Aleše“*. J. přitakává, že lidi od Aleše, ale z Ústí. Ž. se ptá na jména, na což mu J. odpovídá, že L.. V 0.10.02 vyslovuje Ž. předpoklad, že tento dokument (*minéno trestní oznámení – pozn. soudu*) asi nebude ve spise daňového subjektu, což mu J. potvrzuje s tím, že pro trestní řízení existuje zvláštní složka, do které může jenom někdo. V 0.10.24 se Ž. J. ptá, zda mu trestní oznámení nechá. J. po krátkém zaváhání přitakává. Následuje Ž. dotaz na OLAF a CD s nahrávkou z jednání s ním, na což J. reaguje tím, že to zapomněl doma. Ž. se dále ptá na *„vojáky“* (*zjevně navazuje na předchozí informaci o působení vojenského zpravodajství – pozn. soudu*), na což J. odpovídá, že *„to je v jednání, to nebude hned“*. V 0.10.54 J. zdůrazňuje, že daleko zajímavější je pak ten dodatek, který je čerstvější. K Ž. dotazu potvrzuje, že jeho součástí už je i společnost CTE Cargo. V 0.11.28 se Ž. ptá J. na to, kdy se uvidí příště. J. na to reaguje dotazem, kdy bude mít Ž. něco pro něj. Ž. uvádí, že to má tady (s sebou). J. odpovídá, že se sejdou příští týden, že mu nechce dávat nějaký polotovar, a vyzývá Ž., aby z převzatého trestního oznámení ustríhl hlavičku dokumentu (*„anonymizoval jej“*). V 0.11.59 J. ještě doplňuje, že mu Ž. ručí hlavou za to, že to zlikviduje. Ve 0.12.07 J. shrnuje, že Ž. předá ještě CD s tím OLAFem a v pondělí nebo v úterý se bude podepisovat dodatek, který Ž. rovněž obstará. V 0.12.35 zmiňuje J., že by *„si někdy měli s Ž. sednout úplně v klidu a on by mu to nakreslil.“* V 0.12.45 vyndává Ž. tašku s penězi a sděluje J., aby do ní koukl s tím, že takhle ji obdržel a její obsah nekontroloval. J. tašku přebírá s tím, že počítat to nebude. Následuje jeho – pro nynější věc nepodstatné – vyprávění o dobách, kdy pracoval na ministerstvu vnitra – popisuje tehdejší praktiky tamních policistů, kteří podle jeho slov vydírali zadržené cizince, i vlastní výslech v době, kdy jej podezírali z toho, že vynášel informace ze spisu. V 0.18.35 si muži potvrzují další setkání ve čtvrtek nebo pátek a loučí se. J. konverzaci uzavírá slovy *„Nejsem na sebe hrdej, ale co už.“* V 0.18.50 dodává směrem k Ž. *„ty mi dones příště tu druhou půlku ještě, když já ti dám tamto a chtělo by to vymyslet, Jirko, někde, já bych ti řekl nějaký čerstvý věci“*. Ve vztahu k místu setkání J. uvádí *„ideálně nějaká vobyčejná zaplivaná hospoda někde, prostě vzadu zalezlý bejt“*. Ž. pak ve vztahu k setkání instruuje slovy *„kdyžtak si třeba vypni telefon aspoň třeba tři kilometry od toho“*. V 0.19.21 vystupuje J. z auta, což doprovází slovy *„doufám, že tedka na mě tady, venku, neskoč, vole, banda“*, na což mu Ž. odpovídá *„to si nemyslim, tak chytrý jako my nejsou voně“* a J. hovor uzavírá s tím, že *„bele, já bych nikoho nepodceňoval“*.

30. Ve věci byl Kriminologickým ústavem Policie ČR, odborem technických zkoumání zpracován **znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat**, jehož předmětem bylo zkoumání obsahu dvou mobilních telefonů, iPadu, dvou SIM karet a minidisku, které užíval obžalovaný. Znalecký ústav provedl export uživatelského obsahu těchto zařízení, přičemž z hlediska nyní posuzované věci důležité skutečnosti neshledal.

31. Soud dále provedl dokazování **listinnými důkazy**, z nichž podstatné jsou zejména následující důkazní prostředky, resp. důkazy z nich vyplývající:

- na základě rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 14. 2. 2020, č. j. 11593/20/7400-11050-050630, byl obžalovaný J. zproštěn výkonu služby státního zaměstnance, přičemž po dobu zproštění mu náleží 70 % měsíčního platu;
- z protokolu o zadržení podezřelého ze dne 13. 2. 2020 se podává, že obžalovaný J. byl dne 13. 2. 2020 v 16.24 hodin zadržen příslušníky Útvaru rychlého nasazení PCR na chodníku v ulici Thámova v Praze 8 – Karlín;
- z dokumentace k přístupovým právům obžalovaného do systému ADIS je zřejmý rozsah přístupových práv obžalovaného do jmenovaného systému a dále do spisové služby GFR označované jako AVIS;

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

- z fotografie obrazovky mobilního telefonu svědka Jiřího Ž. je zřejmé, že tento s obžalovaným komunikoval prostřednictvím aplikace Viber, s využitím funkce tzv. tajného chatu, v němž po určité době dochází ke smazání konverzace;
- z protokolu o domovní prohlídce ze dne 13. 2. 2020 a připojené fotodokumentace plyne, že uvedeného dne byla v rodinném domě na adrese xxx, ve vlastnictví Veroniky J., jenž je obýván také obžalovaným, provedena domovní prohlídka, v jejímž rámci byly vydány či odňaty elektronické přístroje používané obžalovaným: notebook, iPad, externí disky, a dále písemnosti týkající se jeho služebního poměru ke GFŘ;
- z protokolu o bližší specifikaci finančních prostředků určených pro předstíraný převod ze dne 12. 2. 2020 a připojené fotodokumentace se podává podrobný výčet typu a hodnoty jednotlivých bankovek v celkové hodnotě 5 000 000 Kč, které byly určeny k operativně pátracímu úkonu – předstíranému převodu (předání ze strany svědka Ž. obžalovanému J.); z protokolu o předání věci ze dne 13. 2. 2020 plyne, že tyto bankovky si dne 13. 2. 2020 v 14.45 hodin převzal od policejního orgánu svědek Jiří Ž.; z protokolu o vydání věci ze dne 13. 2. 2020 vyplývá, že peněžní prostředky spolu s dalšími věcmi (včetně písemnosti označené jako *Doplnění oznámení o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby (dle § 240 1, odst. 2 písm. a) odst. 3 písm. a) zákona 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů)* č. j. 67623/19/7600-30093-203547) vydal policejnímu orgánu obžalovaný Jiří J. dne 13. 2. 2020 v 16.48 hodin; z protokolu o vydání věci ze dne 13. 2. 2020 plyne, že písemnost označenou jako *Oznámení o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby* ze dne 30. 10. 2019 vydal v tento dne v 16.31 hodin policejnímu orgánu svědek Ž.;
- písemnost označená jako *„Oznámení o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby“* má 12 stran, v její hlavičce je uvedeno Generální finanční ředitelství, sekce řízení rizik při správě daní a QR kód úřadu, vyřizující osobou je Mgr. Jiří J., podepsána je ředitelem sekce Ing. Otakarem S.; adresována je Generálnímu ředitelství cel, odboru 71 – koordinace pátrání; předmětem tohoto oznámení je podezřelá činnost daňového subjektu VAL s.r.o., na jejímž základě mělo v období od září 2018 do června 2019 dojít ke zkrácení daně z přidané hodnoty ve výši 152 751 880 Kč; jsou zde dále zmíněny podezřelé aktivity dalších jmenovitě určených subjektů (včetně osoby Z. F.), uveden je i údaj o vyšetřovací aktivitě Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), podrobně popsán je rovněž podvodný obchodní model, který měly dotyčné subjekty ke zkrácení DPH využít;
- písemnost označená jako *„Doplnění oznámení o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby (dle § 240 1, odst. 2 písm. a) odst. 3 písm. a) zákona 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů)“* č. j. 67623/19/7600-30093-203547 ze dne 30. 10. 2019, kdy jako podezřelý byla uvedena obchodní korporace VAL s.r.o., IČ CZ24737941, se sídlem Korunní 1208/74, Praha 10 – Vinohrady, PSČ 101 00, má 13 stran; údaje v hlavičce dokumentu odpovídají těm v trestním oznámení (i zde je uveden jako vyřizující osoba Mgr. Jiří J., podepsáno je Ing. Otakarem S.), adresováno je již konkrétně Bc. Michalu L. z odboru pátrání; v dokumentu je odkázáno na již podané trestní oznámení a organizovanou povahu podezřelé činnosti; je zde zdokumentována personální, obchodní a účelová provázanost podezřelých společností; již podané oznámení je tímto doplněno o podrobný popis obchodních modelů, které podezřelé společnosti využívaly, včetně jejich grafického znázornění; výslovně zde finanční správa předkládá své podezření, že potenciálním nástupcem společnosti VAL by mohla být společnost CTE Cargo Sped, s.r.o., a toto podezření je zde velmi podrobně zdůvodněno;
- z výpisů z obchodního rejstříku se podávají vzájemné vazby mezi osobami figurujícími v podaném trestním oznámení a jeho doplnění, včetně společnosti CTE Cargo Sped.;

- z usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 17. 2. 2020, č. j. VZV 11/2020-56 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 4. 2020, sp. zn. 10 To 23/2020, a usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 17. 2. 2020, č. j. VZV 11/2020-53 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. 10 To 34/2020, se podává, že obžalovanému J. byly pro účely zajištění výkonu peněžitého trestu pravomocně zajištěny tyto věci: podíl na nemovité věci – pozemku parcely č. 1009/68 v k. ú. Újezd nad Lesy a osobní vozidlo tov. zn. Renault Koleos, RZ xxx;
- z protokolu o vydání věci ze dne 13. 2. 2020 vyplývá, že manželka obžalovaného Alena J.ová vydala orgánům činným v trestním řízení zajištěné vozidlo specifikované výše;
- z protokolu o vydání věci ze dne 13. 2. 2020 vyplývá, že Ing. Otakar S., nadřízený obžalovaného, vydal orgánům činným v trestním řízení písemnosti, z nichž jsou patrné podrobnosti k přístupovým oprávněním obžalovaného do elektronických systémů finanční správy, jakož i podrobnosti k obsahu jeho pracovní činnosti;
- z protokolu o zajištění dat podle § 113 trestního řádu ze dne 20. 2. 2020 se podává přehled dat, jež byla zjištěna z elektronických zařízení zajištěných při domovní prohlídce v domě obývaném obžalovaným a prostorách jeho kanceláře;
- z protokolu o záznamech pořízených při sledování osob a věcí ze dne 19. 5. 2020 plynou podrobnosti k provedeným operativním úkonům – zajištění obrazového a zvukového záznamu dne 31. 1. 2020 v restauraci KOBE FUSION na adrese Radlická 3185, Praha 5 a zvukového záznamu ze dne 13. 2. 2020 na adrese Thámova, Praha 8, v protokolu je odkazováno na povolení těchto úkonů státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Praze a žádost policejního orgánu;
- z dokumentace vztahující se k zajištěnému vozidlu tov. zn. Renault Koleos, RZ xxx, plynou bližší údaje a technické parametry týkající se tohoto vozidla, vlastnické právo obžalovaného k vozidlu či peněžní částka, za niž obžalovaný na základě kupní smlouvy toto vozidlo pořídil;
- z opisu z Rejstříku trestů i evidence přestupků se podává dosavadní bezúhonnost obžalovaného;
- z článku publikovaného v mediu INDEX dne 19. 11. 2020 s titulkem *Nový šéf daniarov nie je Slovak. Keď od neho chceli úplatok, zavolať policia* a rozhovoru se svědkem Jiřím Ž. publikovaného v mediu MF Dnes dne 30. 11. 2020 s titulkem *Oznámil jsem korupci. I díky tomu mám práci* plyne skutečnost, že slovenská finanční správa kvitovala způsob, jakým se svědek zachoval, když se rozhodl oznámit nyní projednávanou záležitost na policii, a že si tento svědek svoji spolupráci s policií pochvaloval;
- z životopisu svědka Ž. se podávají dosavadní profesní zkušenosti jmenovaného.

32. Soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil následující skutkové závěry:

33. Především soud konstatuje, že podstatná část skutkového děje byla prokázána souladně působícími důkazy, včetně výpovědi samotného obžalovaného a řady svědků, navíc zčásti je žalovaný skutek dokonce přímo zaznamenán na nahrávkách pořízených orgány činnými v trestním řízení. Ve vztahu k významné části skutkového děje, popsané zejména pod body 34. – 36. a 38. tohoto odůvodnění, tedy v řízení nevyvstala žádná důvodná pochybnost, uvedené skutečnosti nebyly ani mezi stranami trestního řízení sporné.

34. Obžalovaný Mgr. Jiří J. byl v rozhodné době (tj. v závěru roku 2019 a v lednu a únoru roku 2020) zaměstnancem sekce řízení rizik Generálního finančního ředitelství (GFŘ) ve služebním poměru. Svými nadřízenými i kolegy byl z pracovního hlediska hodnocen poměrně kladně. Například svědci M. a L., kteří sekci řídili, jej vnímali jako erudovaného odborníka se zkušenostmi v oblasti vymáhání daňových pohledávek, jež měl zúčtovat také v rámci odhalování a potírání daňových deliktů, které bylo hlavní náplní sekce. Svědek M. osvětlil, že pro jeho schopnosti byly obžalovanému svěřovány zejména tzv. systémové – obtížnější úkoly.

35. Jedním takovým úkolem byla i koordinace případu vedeného u GFŘ pod krycím názvem Xxx (u celní správy označovaného jako Val, jak doplnil svědek H.), jehož podstatou bylo podezření na rozsáhlé krácení daně za pomoci sofistikovaného řetězce obchodů, v němž vystupovala mj. společnost Val s.r.o., podle níž byl případ alegoricky pojmenován.

36. Ze svého předchozího působení u GFŘ znal obžalovaný také svědka Ing. Jiřího Ž., který býval mj. zástupcem ředitele GFŘ, pro neshody s tehdejším ministrem financí Ing. Andrejem Babišem ale odešel z finanční správy do soukromého sektoru a od roku 2016 působil ve společnosti APOGEO jako daňový poradce. Jedním z jeho klientů byla i společnost CTE Cargo Sped., u níž měla finanční správa podezření, že by měla ve výše popsaném podezřelém řetězci společnost Val nahradit, což vyplynulo z výpovědi svědkyně B., ale také z vyjádření obžalovaného na nahrávce ve vozidle svědka Ž.. Takový postup, totiž nahrazování subjektů v řetězci obchodů ve snaze ztížit orgánům veřejné moci odhalování daňových úniků je v praxi běžný a soudu je z jeho vlastní rozhodovací činnosti dobře znám.

37. U obžalovaného se v případě Xxx shromažďovaly veškeré v danou chvíli dostupné a aktuální informace – sám vypověděl, že měl na starosti koordinaci případu a od svých kolegů z ostatních orgánů, jež na tomto případě pracovaly – například svědkyně B. z Finančního úřadu pro hl. m. Prahu – vždy zjišťoval, co je nového. Účastnil se koordinačních schůzek těchto orgánů – s celní správou a zmíněným finančním úřadem, účastnil se schůzky, kde byli přítomni také zástupci Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF). Především byl ale hlavním zpracovatelem trestního oznámení, které ve věci podalo GFŘ orgánu celní správy v působnosti policejního orgánu. Obžalovaný se ve své výpovědi pozastavoval nad tím, proč tento úkol – podle jeho slov z hlediska náplně jeho práce netypický – dostal. Svědci M., L., J. či I. ale vypověděli, že šlo o běžnou součást agendy tamního odboru zakládající se na zákonné oznamovací povinnosti finanční správy. Trestních oznámení sice sekce řízení rizik nepodávala ročně mnoho, jelikož si jejich zpracování vyžádalo mnohdy i několik měsíců, agenda vytváření a podávání trestních oznámení ale nebyla v sekci nijak výjimečnou. Kromě toho svědek M. přesvědčivě a ve vztahu k obžalovanému v podstatě kladně vysvětlil, že obžalovanému tento úkol svěřil právě pro jeho zkušenosti z oblasti vymáhání a pro jeho erudici. Lze tak spolehlivě vyloučit možnost, že by snad tento úkol obdržel obžalovaný jakkoli účelově, když navíc přímo takovouto spekulaci ani sám obžalovaný v hlavním líčení nezastával.

38. V posuzované věci bylo dále postaveno na jisto, že obžalovaný J. svědkovi Ž. výše uvedené trestní oznámení na schůzce dne 13. 2. 2020 předal. Že šlo skutečně o dokument, jenž byl v dané věci ze strany GFŘ podán a na jehož základě byly zahájeny úkony trestního řízení, potvrdili svědci M. a L.. Rovněž nebylo sporu o tom, že obžalovaný vyslovil požadavek na částku 10 milionů korun za to, že svědku Ž. sdělí informace z jím koordinovaného případu Xxx (včetně informací z předmětného trestního oznámení). Konečně bylo jednoznačně prokázáno také to, že obžalovaný první polovinu této částky – tj. peněžní obnos v hodnotě 5 milionů korun na schůzce dne 13. 2. 2020 od svědka Ž. skutečně převzal. Všechny výše uvedené skutečnosti potvrzují obžalovaný i svědek Ž. ve svých výpovědích a nadto jsou zaznamenány na nahrávkách ze dne 31. 1. 2020 (01 XXX) a 13. 2. 2020 (03 XXX).

39. Pro závěry soudu z hlediska vyslovení viny obžalovaného tak bylo podstatné především vyhodnocení obsahu mezi oběma muži sděleného – tj. zda se obžalovaný zprotivil svým

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

povinností, když předal svědku Ž. trestní oznámení a další informace týkající se případu Xxx, a povahy počinání obou mužů – tj. z čí strany se jednalo o korupční jednání a zda byly, či nebyly kroky obžalovaného vedeny snahou opatřit si předáním informací neoprávněný majetkový prospěch.

40. Obžaloba kladla obžalovanému za vinu, že částku ve výši 10 milionů korun požadoval po svědku Ž. jako úplatek za vyzrazení nevěřejných informací, které se týkaly zjištění učiněných při šetření GŘ a dalších orgánů zaměřeném k odhalení závažných daňových úniků. Peníze ve výši 5 mil. Kč, které obžalovaný skutečně převzal, byly podle obžaloby první částí tohoto úplatku. Obžalovaný – jak uvedeno výše – podstatnou část skutkového děje nespороval a hájil se tím, že jej ‚s žádostí o spolupráci‘ oslovil svědek Ž., přičemž o částku ve výši 10 milionů korun si obžalovaný neřekl ve snaze se obohatit, nýbrž ve snaze odhalit či objasnit chování svědka Ž.. Za tím účelem mu dával i určité informace, ale pouze takové informace, o nichž byl přesvědčen, že už je svědek zná. Sám pak připustil, že si v této své snaze o odhalení jmenovaného počínal mimořádně nešťastně a svědek Ž. ‚byl jednoduše šikovnější‘.

41. Soud může přisvědčit tvrzení obhájců, že obhajoba obžalovaného byla v průběhu tohoto trestního řízení poměrně konzistentní, to ovšem nic nemění na tom, že odporuje pravidlům elementární logiky a předně je, v kontextu dalších důkazů, zcela nepřesvědčivá. Tomu pak (jakkoli toto nebylo pro závěry soudu stěžejní) odpovídá i celkový dojem z vystupování obžalovaného u hlavního líčení, který v několika (poměrně zásadních) momentech neuměl na dotazy soudu reagovat jinak než slovy ‚to je dobrá otázka‘. Uvedl to k dotazu na smysl výše jím požadované částky, která měla Ž., jehož se snažil usvědčit, odradit od dalšího jednání; k dotazu, proč Ž. tvrzenou korupční nabídku jednoduše neodmítl; k dotazu, zda již před konáním poslední schůzky věděl, že má dojít k předání peněz; a k dotazu, zda mu nepřipadalo nebezpečné snažit se Ž. odhalit, aniž by jeho jednání současně jakkoli zdokumentoval.

42. Obžalovaný ve své výpovědi tvrdil, že svědku Ž. nesděloval žádné informace než ty, které už byly neaktuální, zastaralé a jmenovanému byly známy. Trestní oznámení mu z tohoto důvodu i dal a jeho dodatek si na schůzku s Ž. vzal jen proto, aby si mohl sám ověřit, že mu opravdu neříká nic nového. Tato jeho tvrzení neobstojí hned v několika ohledech. Předně je třeba poukázat na to, že aktuálnost, důležitost a relevanci informací ve svých výpovědích zdůraznili svědci M., H. či L. a plyne též ze samotného trestního oznámení, které bylo provedeno jako listinný důkaz. Jde o dvanáctistránkový dokument podrobně popisující podvodný mechanismus krácení daní, konkretizující osoby, které se na něm měly podílet, a shrnující úkony finanční správy směřující k postihu těchto aktivit. Podklady, na jejichž základě bylo – především obžalovaným – zpracováno, jsou součástí nevěřejné části spisu o daném subjektu, a subjekt nemá možnost se k nim dostat např. pomocí nahlížení do spisu na územním pracovišti, jak potvrdila svědkyně B.. Poukazoval-li obžalovaný na to, že se svědek Ž. ve skutečnosti v kauze Xxx dobře orientoval s odkazem na jeho prohlášení týkající se územního pracoviště finanční správy na Praze 10 (*ta desítka se toho nebojí, toho zabaveného zboží, ty vole, tam je sedm milionů, přemýšlím, kde to vzali, protože znalečák k tomu není, jak to mohli ocenit?*), je zjevné, že informace o zabavení či zajištění určitého zboží a jeho prodeji není zúčastněným subjektům neznámá, když se jich takový postup finanční správy přímo dotýká. V tomto konkrétním případě proto nepůsobí podezřelým dojmem, jestliže byly svědku Ž. tyto údaje známé.

43. Kromě toho je nutné zdůraznit, že nejde pouze o to, že by se svědek Ž. seznámil s mechanismem krácení daní, který mu musel být podle vyjádření obžalovaného znám od jeho vlastního klienta, ale že se k němu tímto způsobem dostalo, jaké poznatky má o potenciální daňové kriminalitě jeho klienta finanční správa – tj. lidově řečeno – ‚co na jeho klienta má‘ a jaké úkony učinila a činí k odhalení a potírání takové činnosti, podle čehož by se daňový subjekt následně mohl zařadit, a to jak v řízení daňovém, tak trestním. To ostatně obžalovaný sám ve své výpovědi připustil, když uvedl, že tyto informace mohly mít pro Ž. ‚chlácholíci efekt‘ a mohl si říci ‚Tak ti jsou ještě hodně za námi, a to už jsme daleko dál a ti na nás v životě nepřijdou‘. Konečně

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

z nahrávky 03 XXX provedené k důkazu plyne, že obžalovaný nikterak neporovnával, neověřoval, které informace už Ž. ví a může mu je tedy říci. Na setkání v Ž. vozidle mu v podstatě rovnou vložil trestní oznámení do rukou, umožnil mu celé si jej projít a pročíst, prokazatelně mu odpovídal na jeho doplňující otázky (například mu vyvrátil domněnku, že na kauze nepracují celníci, což v hlavním líčení obžalovaný rovněž připustil, doplnil informaci o tom, že o osobu Z. F. se zajímá Vojenské zpravodajství, seznámil Ž. s tím, že se kromě oznámení samotného bude podepisovat ještě jeho doplněk a kdy se bude podepisovat, a že v tomto doplněku již figuruje Ž. klient CTE Cargo), aktivně mu ze své iniciativy dovysvětloval souvislosti, a dokonce mu trestní oznámení ponechal s výzvou, aby jej *„anonymizoval“*, tj. odštíhl z něj hlavičku GFR.

44. Obhajoba obžalovaného trpí i dalšími významnými rozpory a nesrovnalostmi. Obžalovaný tvrdil, že to byl svědek Ž., kdo se ve skutečnosti dopustil korupčního jednání. Nedokázal však vylíčit, co přesně po něm Ž. vlastně chtěl (omezil se pouze na to, že svědek *„mluvil obecně o spolupráci“*). Rovněž nedokázal přesvědčivě vysvětlit, proč Ž. tvrzenou korupční nabídku jednoduše neodmítl. Uvedl, že chtěl počkat, kam až je Ž. schopen zajít a v tomto jeho jednání jej usvědčit. Chování obžalovaného ale takovému jeho záměru naprosto neodpovídalo (*„k tomu viz dále“*).

45. Na jednu stranu obžalovaný prohlásil, že byla na GFR obecná povinnost výskyt Ž. v nějaké kauze coby odchozího zaměstnance ve vysoké pozici hlásit (což v obecné rovině stran odchozích zaměstnanců potvrdil i svědek M. a svědek O., který doplnil, že sám kdysi ohlásil, že jej Ž. kontaktoval s dotazem na metodiku o zdaňování kryptoměn), a dále, že byli na úřadě lidé, kteří Ž. přímo nenáviděli, na druhou stranu obžalovaný neměl podle svých slov na GFR jediného kolegu či nadřízeného, kterému by se s Ž. u korupční nabídkou svěřil, jelikož to v podstatě byli *„Ž. lidé“*.

46. V další části své výpovědi obžalovaný obšírně popisoval svého nadřízeného – ředitele odboru S. jako člověka, k němuž měl maximální důvěru, ani za ním ale nešel, a to s odůvodněním, že toho měl na Ž. málo. Toto vysvětlení postrádá logiku vzhledem k tomu, že obžalovaný neučinil absolutně žádný krok směřující k tomu, aby si o Ž. počínání opatřil nějaký důkaz. Žádnou komunikaci si nezaznamenal (pomocí print screenu ani nijak jinak), žádnou ze schůzek nenahrál, nezdokumentoval. Obžalovaný v hlavním líčení připustil, že jeho jednání, které podle jeho slov mělo vést k odhalení Ž. korupce, bylo mimořádně nešťastné, naivní, dokonce *„idiotské“*, což si nyní neumí vysvětlit. K tomu je třeba uvést, že toto jednání naprosto nekoresponduje s dosavadními profesními zkušenostmi obžalovaného, který je absolventem policejní akademie a cca 10 let byl u policie činný, a to na různých pozicích od pěšce po zpracovatele případu, a kromě toho pracoval též pro Ministerstvo vnitra ČR. Rovněž je v tomto kontextu jen stěží uvěřitelné tvrzení obžalovaného o tom, že v podstatě neměl ani u policie jedinou osobu, již by o Ž. korupčních aktivitách zpravil.

47. Pasáž výpovědi obžalovaného, v níž konstatoval, že *„když někoho nabíjete, řekne, že to nemyslel vážně“*, protože raději neudělal nic, působí velmi nepřesvědčivě, tím spíše, že z obou zvukových záznamů provedených k důkazu plyne jednoznačně konspirativní počínání obžalovaného směřující naopak k tomu, aby bylo odhalení jeho kontaktů s Ž. znemožněno. Byl to právě obžalovaný, kdo na schůzce v restauraci KOBE podrobně popisoval Ž. výhody přístroje iPhone, do kterého je obtížnější se dostat a který umožňuje přenos dat mezi přístroji, nikoli po síti. Byl to obžalovaný, kdo při sdělování informací o akci Xxx nabádal Ž. k opatrné reakci jeho klienta na zjištěné (*„aby to nebylo tak, že já ti něco řeknu a druhej den tam oni zapálěj stodolu a zmizěj“*). Rovněž to byl obžalovaný, kdo si nepřál, aby se dalších setkání účastnila kromě Ž. nějaká další osoba, s tím, že neví, kdo může být sledován. Také to byl obžalovaný, kdo preferoval pro další schůzku jakousi *„zaplivanou hospodu“* na periferii a vyzýval Ž., aby si nejméně 3 km předem vypnul mobilní telefon. Při předání trestního oznámení Ž. instruoval, aby z něj odštíhl hlavičku. Nic z toho nesvědčí o snaze obžalovaného o to, aby jím tvrzená korupce z Ž. strany vyšla najevo.

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

Uváděl-li obžalovaný, že nechtěl schůzky s Ž. nahrát proto, že nahrává pouze otevřeně a tak, že to sdělí nahrávanému, pak i toto tvrzení je v rozporu s tím, co vypověděl svědek L., který poukázal na to, že si obžalovaný například jednu ze společných schůzek nahrával, aniž by to byl komukoli řekl.

48. Jako nevěrohodnou hodnotí soud výpověď obžalovaného i ve vztahu k částce 10 milionů Kč. Obžalovaný nepopíral, že si o tuto částku skutečně řekl. Uvedl, že ji „plácí“ a zdůvodnil okamžitým nápadem na koupi bytů v Hloubětíně v návaznosti na masivní reklamu v metru. Z nahrávky 01 XXX je ale zřejmé, že měl obžalovaný výši i použití částky dopředu dobře rozmyšlené. U večere Ž. vyprávěl, že „si *žadal FINEP*“ (tudíž si informace vyhledával u realitní společnosti), podrobně mu popisoval důvody, pro které jej láká lokalita na Praze 9, dokonce popisoval živobytí xxx, kterým podle svých slov „*musí dát něco do začátku, jelikož by si na to v životě neušetřily*“. Nepřipustil žádnou licitaci o výši částky (snad mimo úvahu „*měl jsem si vzít dvanáct a pak dva slevit*“), tuto výši zdůvodňoval exkluzivitou podaných informací a možnost jejího ponížení odmítl s poukazem na cenu bytu ve výši 4 850 000 Kč, s tím, že pro xxx potřebuje dva byty. Kromě toho lze shledat rozpory také v popisu smyslu výše částky ve vztahu k dalšímu jednání svědka Ž.. Obžalovaný totiž na jednu stranu uváděl, že zvolil záměrně vysokou částku, protože se domníval, že to bude pro svědka Ž. příliš a odradí ho to, na druhou stranu ale předpokládal, že budou následovat další jednání s ním a bude moci svědka usvědčit. Obdobně nepřesvědčivě popisoval obžalovaný svoji telefonickou komunikaci s Ž.. Uvedl, že jednu ze schůzek svědek Ž. zmařil svojí neúčastí, což ale obžalovaného nerozhodilo, dal si snídani a nechal to být. Na druhou stranu ale rovněž připustil možnost, že to byl právě on, kdo posléze Ž. znovu kontaktoval, což vůbec neodpovídá tomu, že chtěl celou záležitost nechat být. I tento rozpor je dalším dílčím detailem zapadajícím do závěru o celkově nevěrohodné verzi skutkového děje, jak jej obžalovaný popisoval.

49. Nelze přehlédnout ani to, že nejen počínání obžalovaného, ale ani počínání svědka Ž. by v případě, že by se události byly odehrály tak, jak je líčil obžalovaný, naprosto nedávalo smysl. Jen těžko si lze rozumně představit, že by se svědek Ž., uplácející obžalovaného, obrátil na orgány činné v trestním řízení, aby jim toto své jednání rozkryl. Tvrzení obhajoby, že už tehdy takto jednal Ž. s úmyslem dobrat se ke svému nynějšímu místu v čele slovenské finanční správy (případně obecně kariérně si polepšit), nemůže soud v kontextu dalších důkazů (zejména obsahu zvukových záznamů) hodnotit jinak než jako důkazně nepodloženou spekulaci. Obdobně neobstojí argumentace obhajoby podivující se nad tím, proč svědek neuvědomil o celé záležitosti svého klienta či společnost APOGEO, v níž pracoval. Svědek nemohl korupční jednání obžalovaného neoznámít vzhledem k tomu, že by takové opomenutí mohlo být potenciálně i trestné, a kromě toho by bylo rovněž nežádoucí, aby informováním svého klienta jakkoli kontaminoval následné trestní řízení. Výpověď svědka Ž., jenž popsal okolnosti svých setkání s obžalovaným i obsah toho, co mu obžalovaný sdělil, na rozdíl od výpovědi obžalovaného nevykazuje žádné podstatné rozpory, nepříčí se všeobecné logice, a především plně koresponduje se zvukovými záznamy 01 a 03 XXX, které podstatně prolamují obhajobu obžalovaného. Svědek Ž. si podle názoru soudu počínal logicky (vyrozuměl orgány činné v trestním řízení, monitoroval v součinnosti s policií následující schůzky), odpovědně, čestně a příkladně. Tak, jak si to situace, jíž byl vystaven, žádala. Poukazovala-li obhajoba na to, že je tento svědek až nemístně hrdý na své jednání, pak je třeba konstatovat, že soud nevidí důvod, aby hrdý nebyl.

50. Že je na zmíněných nahrávkách skutečně zaznamenána konverzace mezi Jiřím J. a Jiřím Ž., dokládá mimo jednoznačný hlasový vjem i obrazový záznam ze setkání v KOBE (02 XXX), a konečně tento fakt potvrzují výpovědi obou zúčastněných. Z nahrávek je zcela zřejmý také způsob, jakým je konverzace mezi nimi vedena. Obžalovaný, který o nahrávání nevěděl, zde – oproti roli, do níž se stylizoval ve své výpovědi – naprosto nevystupuje jako opatrný poctivec, který se omezil na minimum informací a v konverzaci pokračoval jen proto, aby usvědčil korupčníka Ž.. Naopak sám spontánně vysvětluje název akce Xxx a dává ho do souvislosti se

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

společností Val a prozrazuje, že na případu pracuje celní správa a OLAF. Aktivně vyvrací Ž. teorii o tom, že jde o nevýznamnou kauzu, když poukazuje na ohromný byznys, který stojí za celou kauzou, i na zájem Vojenského zpravodajství o osoby, které v kauze vystupují. Na druhé nahrávce přenechává Ž. trestní oznámení a informuje ho o dodatku, kde vystupuje jeho klient, jmenuje konkrétní zástupce orgánů veřejné moci, kteří se na případu podílejí – výslovně zmiňuje například svědka L.e.

51. Se zřetelem ke všem těmto skutkovým závěrům učiněným na základě dostatečného množství přímých i nepřímých důkazů soud uzavírá, že počínání obžalovaného v kontextu dalších objektivně zjištěných skutečností nepřipouští žádný jiný závěr, než že se jednalo o reálnou a reálně zamýšlenou žádost obžalovaného o úplatek, k jehož obdržení všechny kroky obžalovaného skutečně také směřovaly a jehož část obžalovaný opravdu převzal. Soud tak o vině obžalovaného nemá žádné důvodné pochybnosti. Naopak, nad rámec uvedeného konstatuje, že si lze jen těžko představit jednání korupční povahy, které by bylo zdokumentované lépe a komplexněji.

52. Soud nevyhověl důkazním návrhům obhajoby na výslech svědků Mgr. Petra T., pana Shujun Z. (jednatele společnosti CTE Cargo Sped. s.r.o.) a pplk. Víta Vratíšovského, na opatření podrobného přehledu vstupů obžalovaného do systému ADIS a sešítku, kam si zaměstnanci tyto přístupy zaznamenávali, a záznamu z nahlížení svědka Ž. do spisu na územním pracovišti v Modřanech, popř. zápisu z provedené daňové kontroly, **nebot' opatření a provedení těchto důkazních prostředků zčásti považoval vzhledem k již tak spolehlivě objasněnému skutkovému stavu za nadbytečné, zčásti by odporovalo níže specifikovaným pravidlům trestního práva procesního.** Svědek T. býval měl podle obhajoby objasnit fungování svědka Ž. na GFR i po jeho odchodu odtamtud. O tom má soud dostatečně vypovídající obraz, a to nikoli pouze na základě výpovědi svědka Ž. samotného, ale především na základě výpovědi dalších svědků. Nadto z důkazního návrhu obhajoby ani nevyplývalo, že by měl svědek T. vědět cokoli přímo se týkajícího projednávané události. Výslech svědka Z. měl podle obhajoby směřovat k objasnění toho, jak s osobami jednajícími za společnost CTE Cargo Sped. jednal či nejednal svědek Ž., který uvedl, že svému klientovi o komunikaci s obžalovaným neřekl, ale z nahrávky podle obhajoby vyplývá, že to není pravda. Soud je toho názoru, že výslech této osoby by nemohl nikterak přispět k objasnění okolností skutečně rozhodných pro posuzovanou věc. Sdílel-li svědek Ž. obžalovanému v rozporu se skutečností, že celou záležitost se svým klientem probral, je takové jeho jednání podle soudu zcela pochopitelné, neboť bez toho by logicky ani nemohl v jednání s obžalovaným pokračovat. Konečně nepřistoupil soud ani k výslechu svědka Vratíšovského. Soud respektuje závěry plynoucí z konstantní rozhodovací praxe, podle nichž není možné takovýmto způsobem obcházet ustanovení tr. řádu týkající se procesní použitelnosti úředních záznamů o podaném vysvětlení (*srov. přiměřeně náleží Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 268/03 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 1989, sp. zn. sp. zn. 11 To 27/88, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek pod č. 26/1989*). Tento postup není namístě dokonce ani tehdy (či spíše zejména tehdy), nebyl-li takový záznam pořízen. Policisty, kteří v prvotní fázi prověřování či ještě před jeho zahájením vytěžovali osoby vystupující posléze v procesním postavení svědků, případně policisty, kterým tyto osoby trestnou činnost oznámily, je možno vyslechnout pouze k otázce, na čí podnět bylo iniciováno trestní řízení, či zejména v případě násilné trestné činnosti k podrobnostem týkajícím se místa činu – koho či co na něm viděli, vnímali, jaké stopy zjistili apod. Není však možné dotazovat se jich na obsah sděleného ze strany vytěžených osob (osob oznamujících trestný čin). Skutečnost, že to byl právě svědek Ž., kdo celou záležitost mezi ním a obžalovaným oznámil policii, byla v tomto řízení prokázána mimo jakoukoli pochybnost i bez výpovědi svědka Vratíšovského. K tomu, co přesně svědek Ž. pplk. Vratíšovskému sdělil, by jej soud z procesních důvodů vyslýchat nemohl. Za nadbytečné považoval soud též opatření důkazů podrobněji vypovídajících o jednotlivých přístupech obžalovaného do systému ADIS, jelikož ani obžalovaným ani dalšími svědky nebylo tvrzeno, že by snad informace, které obžalovaný svědku

Ž. předával, mohl mít výlučně na základě přístupu do tohoto systému. Sám obžalovaný vypověděl, že se u něho sbíhaly informace i tím způsobem, že byl v kontaktu se svými kolegy z ostatních orgánů participujících na případu, účastnil se koordinačních schůzek atp. Nahlížení do systému bylo tak pouze jedním z několika pramenů, ze kterých obžalovaný předmětné informace čerpal, protože není pro závěry soudu nezbytné jakkoli blíže upřesňovat jeho rozsah. Tím spíše ne, že obžalovanému nejsou neoprávněné přístupy do tohoto systému kladeny za vinu. Soud dále zamítl návrh na opatření důkazů, které by zmapovaly účast svědka Ž. u úkonů místně příslušného správce daně v Modřanech, a které měly vyvrátit tvrzení Ž., že v době, kdy jej obžalovaný kontaktoval s tím, že mu za úplatek sdělí informace k případu Xxx, měl záležitost svého klienta za bagatelní. Z provedeného dokazování vyplynulo, že takové informace, jakými disponoval obžalovaný, nemohl svědek Ž. toliko od místně příslušného správce daně získat, tím spíše proto, že podklady relevantní pro podání trestního oznámení z důvodu podezření na daňové úniky byly podle výpovědi svědkyně B. součástí neveřejné části spisu a subjekt k nim během nahlížení neměl přístup. Totéž ostatně potvrzuje sám obžalovaný na nahrávce 03 XXX v reakci na Ž. dotaz v 0.10.02. Kromě toho bylo již soudem vyloženo, že z hlediska právní kvalifikace jednání obžalovaného nebylo podstatné pouze to, jaké poznatky obdržel svědek Ž. o potenciálně protiprávních aktivitách svého klienta, ale i to, že se mu dostalo přesných informací o tom, jak daleko je ve svých zjištěních právě GFŘ, které podávalo trestní oznámení a posléze jej doplňovalo. Tyto informace nemohl svědek Ž. nabýt a nenabyl od místně příslušného správce daně, což je bezesbýtku zaznamenáno na nahrávkách pořízených orgány činnými v trestním řízení. Konečně nevyhověl soud ani důkaznímu návrhu na obstarání celé nahrávky 03 XXX (tj. ze setkání dne 13. 2. 2020) včetně celé doby, kdy měl svědek Ž. ještě po zadržení obžalovaného nadále nahrávací zařízení na sobě, znalecké zkoumání této nahrávky a její doslovný přepis a dále videozáznam ze zadržení obžalovaného včetně jeho prvotní reakce na zadržení. K tomu soud uvádí, že obsah provedených nahrávek je zcela jednoznačný (jak je v podrobnostech vyloženo výše) a nahrávky jsou dostatečně srozumitelné. O jejich autenticitě nemá soud žádné pochybnosti, když tyto byly pořízeny policií na základě řádně povoleného sledování osob a věcí, a tudíž není třeba je jakkoli znalecky zkoumat. K důkazu byly provedeny nahrávky samotné, protože rovněž netřeba jejich dalšího doslovného přepisu. Obrazový záznam ze zadržení obžalovaného by z hlediska posuzovaného skutku nemohl přinést nic podstatného a jakákoli případná takto zaznamenaná vyjádření obžalovaného v okamžiku jeho zadržení by byla procesně nepoužitelná, neboť není možné takovýmto způsobem obcházet ustanovení tr. řádu týkající se procesních náležitostí výpovědi obviněného a její důkazní použitelnosti v řízení před soudem. Konečně, neopatřil soud mobilní telefon svědka Ž., s nímž měl komunikovat s obžalovaným, neboť ani ten nepovažoval soud za potřebný pro další objasnění skutkového stavu, především ale proto, že svědek sám uvedl, že tento telefon byl již zničen.

53. Po právní stránce posoudil soud jednání obžalovaného jako zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zvláště závažný zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákoníku, spáchané v jednočinném souběhu.

54. Obžalovaný sám v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe žádal úplatek, a takový čin spáchal jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě značný prospěch.

55. *Úplatkem* se podle § 334 odst. 1 tr. zákoníku rozumí neoprávněná výhoda spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě, a na kterou není nárok. Úplatek, o nějž si v posuzované věci obžalovaný řekl, a jehož se mu zčásti též dostalo (byť již v rámci předstíraného převodu), byl představován peněžní částkou v hotovosti, a měl nesporně posloužit k přímému majetkovému obohacení obžalovaného. Jelikož jej obžalovaný žádal a obdržel přímo za předání neveřejných informací (informací, o jejichž integritu měl pečovat) z řízení vedeného u GFŘ, které měl na starosti, (tj. za jednání, jež bylo v rozporu s povinnostmi,

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

kteře mu ukládal zákon), není pochyb o tom, že jde o zvýhodnění, na něž obžalovaný neměl nárok.

56. *Obstarávání věcí obecného zájmu* vykládá komentářová literatura jako činnost, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věcí obecného zájmu, kam patří rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb. Jde o plnění takových úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost nebo určitá sociální skupina (*Šámal, P. et al. Trestní zákoník, 2. vydání, 2012, s. 3159 – 3165*). Obžalovaný byl coby zaměstnanec GFŘ v sekci řízení rizik povolán k tomu, aby se podílel na detekování a potírání závažné a sofistikované protiprávní činnosti na úseku správy a placení daní, které jsou podstatnou složkou státního rozpočtu, a tedy významným fiskálním zájmem státu. Působil jako odpovědný pracovník instituce s celorepublikovou působností, jež byla navíc dána tehdy, jednalo-li se o zvláště komplikované případy, typicky s přesahem do několika krajů. Řádný a nestranný výkon této činnosti lze tak považovat za *condicio sine qua non* pro to, aby tato činnost plnila svoji funkci. Souvislost jednání obžalovaného s obstaráváním věcí obecného zájmu je tedy v posuzované věci rovněž dána.

57. Obžalovaný svou odměnu za poskytnutí neveřejných informací vyčíslil na částku 10 milionů korun, která by v souladu s § 138 odst. 1 písm. e) za použití § 138 odst. 2 tr. zákoníku odpovídala prospěchu *velkého rozsahu*, jenž je v souvislosti s *obecnými subjekty* předpokládán § 331 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku. Jelikož se ale obžalovaný tohoto trestného činu dopustil nikoli jako obecný subjekt, nýbrž jako úřední osoba, posoudil soud toto jeho jednání podle § 331 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, který předpokládá tento *speciální subjekt* za současného úmyslu opatřit sobě nebo jinému *značný* prospěch. Vzhledem ke vztahu speciality obou citovaných ustanovení (jež je dána speciálním subjektem) soud již kvalifikaci podle § 331 odst. 4 písm. a) nepoužil. Skutečnost, že úmysl obžalovaného mířil na částku, jež desetinásobně překračovala výši prospěchu nutnou pro právní kvalifikaci podle § 331 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, zohlednil soud v neprospěch obžalovaného při ukládání trestu.

58. Totéž jednání obžalovaného bezprostředně směřovalo k tomu, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a takovým činem sobě opatřil prospěch velkého rozsahu, přičemž tohoto jednání se obžalovaný dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.

59. Obžalovaný byl v době spáchání činu *úřední osobou* ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku – tj. *odpovědný úředník orgánu státní správy*. Tímto pojmem, relevantním z hlediska obou skutkových podstat sbíhajících se trestné činnosti, se podle odborné literatury rozumí úředník, který působí v rámci příslušného orgánu veřejné moci a vykonává svěřenou odvozenou pravomoc, a to ať už do určité míry samostatně nebo v návaznosti na výkon pravomoci příslušného funkcionáře orgánu veřejné moci, kterému je podřízen. Pro rozlišení úředníků, již do této kategorie náleží, od těch, kteří nikoli, je podle právní doktríny rozhodné, zda tito vykonávají pravomoc k plnění úkolů společnosti nebo státu (*srov. Šámal, P. et al. Trestní zákoník, 2. vydání, 2012, s. 1350 – 1368*). Jak již bylo soudem vyloženo v souvislosti se znakem *obstarávání obecného zájmu*, obžalovaný se nepochybně podílel na plnění jednoho z nejdůležitějších úkolů státu, jímž je odhalování a potírání protiprávní činnosti (konkrétně daňové), a vykonával při tom jemu svěřenou pravomoc. Tou se podle závěrů soudní praxe rozumí nejen vlastní autoritativní rozhodování o právech a povinnostech jiných osob (subjektů). Naplnění tohoto znaku je dáno i tehdy, dochází-li k porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané, kterými je úřední osoba povinna se řídit při plnění úkolů, které vyplývají z jejího zvláštního postavení a mají zároveň širší společenský dosah (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2013, sp. zn. 12. čer. 2013, či ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. 6 Tdo 647/2019*). Kromě toho zahrnuje judikatura do výkladu pojmu ‚výkon pravomoci‘ také přípravnou fázi, tj. plnění úkolů, které teprve směřují k učinění určitého rozhodnutí (*srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

2019, sp. zn. 7 Tdo 1158/2019), kam logicky náleží také přípravné kroky finanční správy, které mají iniciovat další autoritativní postupy v daňovém a trestním řízení. I tento znak byl jednáním obžalovaného ze všech výše rozebraných důvodů jednoznačně naplněn.

60. Úkolem a povinností obžalovaného coby státního zaměstnance ve služebním poměru bylo podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (služebního zákona) vykonávat službu nestranně, v mezích svého oprávnění a zdržet se při výkonu služby všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v jeho nestrannost; podle písm. c) téhož ustanovení dodržovat při výkonu služby právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby; podle písm. h) téhož ustanovení zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby, a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám; podle písm. i) téhož ustanovení zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat postavení státního zaměstnance; a konečně podle písm. t) téhož ustanovení dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem. *Právě těmto normám ale způsob, jakým obžalovaný svoji pravomoc vykonával, jednoznačně odporoval.* Obžalovaný si nepočínal nestranně, když v zájmu vlastního obohacení činil konkrétní kroky, aby protiprávně vylepšil právní postavení daňového subjektu CTE Cargo Sped. a nepřímou též dalších, nedodržoval ustanovení služebního zákona ani daňového řádu, jimiž byl vázán, výrazným způsobem prolomil svoji povinnost mlčenlivosti, když vyzradil zástupci jmenovaného daňového subjektu nevěřejné informace vážící se k jím zpracovávanému případu Xxx, jednoznačně upřednostnil svůj osobní majetkový zájem před veřejným zájmem na řádném objasnění možné protiprávní činnosti na úseku správy a placení daní a jednal tak jednoznačně také neeticky.

61. *Prospěchem velkého rozsahu*, jež předpokládá kvalifikovaná skutková podstata zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, se s účinností od 1. 10. 2020 rozumí podle § 138 odst. 1 písm. e) za použití § 138 odst. 2 tr. zákoníku prospěch dosahující částky nejméně 10 000 000 Kč. Obžalovaný podle závěrů dokazování požadoval úplatek právě v této výši. Vzhledem k včasnému oznámení tohoto jeho požadavku orgánům činným v trestním řízení svědkem Ž. bylo již předání první poloviny této částky předmětem operativního úkonu – předstíraného převodu a k předání druhé poloviny pro zadržení obžalovaného vůbec nedošlo. Trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby tak ve své kvalifikované skutkové podstatě podle § 329 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (kde je předpokládáno skutečné opatření velkého prospěchu, nikoli pouze úmysl jej opatřit) nemohl být obžalovaným pro překážky objektivního rázu dokonán. Jelikož bylo ale bezpečně prokázáno, že úmysl obžalovaného mířil právě na tuto částku, je třeba jeho jednání posoudit jako pokus tohoto kvalifikovaného trestného činu, a to i podle novelizované právní úpravy, která je pro obžalovaného obecně příznivější (před novelizací trestního kodexu provedenou zákonem č. 333/2020 Sb. by pro tutéž právní kvalifikaci podle § 329 odst. 3 písm. a) ve stadiu pokusu postačovalo, aby úmysl obžalovaného směřoval na polovinu jím skutečně požadované částky; ještě více je pak příznivost nové úpravy markantní ve vztahu k trestnému činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, neboť podle staré právní úpravy by úmysl obžalovaného směřoval dokonce na dvacetinásobek částky dostačující pro závěr o naplnění této kvalifikované skutkové podstaty). V případě posouzení jednání obžalovaného podle trestního zákona účinného v době jeho spáchání by byl obžalovanému s ohledem na uvedené skutečnosti spojené s vyšší prospěchu ukládán přísnější trest, i proto je použití pozdějšího trestního zákona pro něho příznivější (§ 2 odst. 1 tr. zákoníku).

62. **Z hlediska subjektivní stránky** soud naznal, že obou trestných činů se obžalovaný dopustil v úmyslu přímém. Obžalovaný byl veden především svojí zjištěností. Veškeré jeho kroky směřovaly k jednoznačnému cíli, jímž bylo získání úplatku. Za této situace nelze než konstatovat, že obžalovaný chtěl porušit právem chráněný zájem na řádném výkonu pravomoci úředních osob, resp. na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, a vyjma

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

způsobení následku předpokládaného kvalifikovanou skutkovou podstatou podle § 329 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku se o porušení těchto zájmů skutečně přičinil.

63. Skutková podstata zločinu zneužití pravomoci úřední osoby vyžaduje kromě naplnění patřičné obecné formy zavinění také tzv. úmysl přesahující objektivní stránku (*dolus coloratus*), který spočívá v tom, že pro založení trestní odpovědnosti za jmenovaný trestný čin nepostačuje samotný protiprávní výkon pravomoci, její překročení nebo nesplnění povinnosti z ní vyplývající, není-li toto současně vedeno úmyslem úřední osoby způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Jednání obžalovaného v posuzované věci bylo prokazatelně vedeno úmyslem opatřit neoprávněný prospěch v podobě přímého majetkového obohacení ve výši 10 milionů korun sobě, a současně úmyslem opatřit neoprávněný prospěch též jinému - klientovi svědka Ž., společnosti CTE Cargo. Té se mělo podle plánu obžalovaného dostat neveřejných informací z jím zpracovávané kauzy Xxx, včetně aktuálních poznatků finanční správy o potenciálně nelegální činnosti této společnosti, jež by pak v reakci na to mohla učinit kroky, které by snížily či dokonce eliminovaly neblahé důsledky plynoucí pro ni z daňového i trestního řízení. Obojí bylo záměrem obžalovaného, přímým motivem, pro který si počínal způsobem popsaným ve výrokové části rozsudku. I tento znak skutkové podstaty tak obžalovaný naplnil formou přímého úmyslu, jakkoli by podle recentní judikatury Nejvyššího soudu postačovalo i to, aby byl s těmito konsekvencemi srozuměn (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 5 Tdo 939/2017, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek pod č. 1/2020*).

64. **Při úvaze o druhu a výměře trestu** vycházel soud ze zákonných ustanovení upravujících obecné zásady pro stanovení druhu a výměry trestu (zejména § 39 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 38 tr. zákoníku), přičemž se pečlivě zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi (§ 41, § 42 tr. zákoníku). Vzhledem k mnohosti trestných činů (ideální konkurenci) postupoval soud podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku a uložil obžalovanému **trest úhrnný**.

65. Soud přisvědčil názoru obžaloby, že v posuzované věci je namíste uložení trestu odnětí svobody **v horní polovině trestní sazby, jež obecně činí 5-12 let, tj. horní polovinou se rozumí 8,5 roku až 12 let**.

66. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný svým počínáním naplnil znaky dvou trestných činů, přičemž nelze přehlédnout, že oba náleží z hlediska kategorizace (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku) mezi zvláště závažné zločiny, nadto jsou oba postihovány toutéž trestní sazbou 5-12 let. Ukládání trestu v rámci této sazby by tak odůvodnil každý z těchto trestných činů sám o sobě, na čemž nic nemění ani skutečnost, že zločin postihovaný podle § 329 tr. zákoníku zůstal ve vývojovém stadiu pokusu (*srov. § 21 odst. 2 tr. zákoníku*).

67. Z hlediska posouzení významu společenského zájmu dotčeného trestnou činností obžalovaného akcentuje soud mimořádně výraznou společenskou škodlivost, která je dána zejména tím, že zamýšleným trestným činem měl být (a záleželo-li by pouze na obžalovaném, tak by také byl) porušen *dvójí* právem chráněný zájem. Zavrženíhodné počínání obžalovaného coby úřední osoby tkví totiž nejen v jednání korupční povahy, které je obecně neakceptovatelné a nežádoucí, ale také (a především) v tom, že se jej dopustil v postavení osoby, která sama byla povolána k odhalování a zprostředkovaně též postihování závažné kriminality na úseku správy a placení daní (tj. ne jakékoli úřední osoby). Jednání obžalovaného vedené přímým úmyslem směřovalo dokonce k maření této činnosti. Informace, které poskytoval osobě, již je poskytovat neměl, byly důležité, a jejich poskytnutí mohlo vyústit ve zmaření účelu jak daňového, tak trestního řízení. Toto jednání současně mimořádně závažnou měrou ohrožuje důvěru veřejnosti v řádný chod orgánů veřejné moci, jejichž úkolem je boj s daňovou kriminalitou, a vrhá špatné světlo na práci ostatních kolegů obžalovaného, již tuto práci vykonávají poctivě.

68. Soud se dále zabýval osobními, rodinnými a majetkovými poměry obžalovaného. Obžalovaný netrpí žádnou závažnější zdravotní komplikací ani hmotnou nouzí. Má spíše

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

nadstandardní majetkové poměry, což vyplynulo z jeho vlastního vyjádření, ale také z usnesení, jimiž byla v přípravném řízení část jeho majetku zajištěna. Má rovněž vhodné rodinné zázemí. Žalovaného skutku se nedopustil v žádné tíživé, lidsky pochopitelné situaci, která by ho například vedla k naléhavé potřebě obstarat si urgentně větší finanční prostředky. Naopak je zjevné, že jeho jednání bylo vedeno toliko jeho ziskovostí, bylo pečlivě promyšlené, sofistikované, zahrnovalo řadu dílčích kroků.

69. V rámci posouzení polehčujících a přitěžujících okolností je podle soudu nutné zdůraznit následující. Obžalovaný se projednaných trestných činů dopustil jako osoba dosud bezúhonná, vedoucí před spácháním trestného činu řádný život. Je však potřeba dodat, že pokud by podmínka jeho dosavadní trestní bezúhonnosti (a do jisté míry i vedení řádného života) splněna nebyla, vůbec by se byl nemohl dostat do pozice, kterou tímto způsobem zneužil. Dosavadní trestní bezúhonnost a předchozí řádný život jsou pro pachatele tohoto typu trestné činnosti zcela typické, jsou často imanentním předpokladem pro to, aby právě v takové pozici pachatel mohl jednat [v tomto případě srov. § 25 odst. 1 písm. d) služebního zákona, ale i § 22 služebního zákona]. Rozhodně tedy nelze říci, že by právě tato obecně polehčující okolnost podstatným způsobem odlišovala případ obžalovaného od běžných případů páchaní této trestné činnosti. Žádné jiné polehčující okolnosti soud neshledal. Naopak obžalovanému přitěžuje spáchání více trestných činů vysoké závažnosti a také vyšší prospěch, k němuž svým jednáním směřoval. Obžalovaný by kvalifikovanou skutkovou podstatu zločinu přijetí úplatku naplnil svým jednáním i tehdy, požadoval-li by 1 milion korun. Tuto hranici on ale překročil desetinasobně. Jednal po předchozím uvážení a nebyl pouze prostou úřední osobou, nýbrž vysoce kvalifikovaným úředníkem s velmi zásadním úkolem z hlediska veřejného zájmu. Specifické postavení napříč množinou úředních osob i prospěch, k jehož získání směřoval úmysl obžalovaného, hodnotil soud v neprospěch obžalovaného i přes obecný zákaz dvojího přičítání téže okolnosti stanovený v § 39 odst. 5 tr. zákoníku, a to s ohledem na mimořádně zvýšenou intenzitu naplnění těchto znaků, která je coby výjimka z uvedeného pravidla odbornou literaturou i soudní praxí všeobecně akceptována (srov. Šámal, P. et al. *Trestní zákoník, 2. vydání, 2012, s. 528*).

70. Po zvážení všech těchto skutečností dospěl soud k závěru, že je nezbytné postihnout obžalovaného uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody **ve výměře 9 let**. Nevyměřil-li soud tento trest ještě přísněji, jednal tak vzhledem k uložení dalších alternativních trestů a jejich potenciálnímu vlivu, změně právní úpravy, k níž došlo v mezidobí od spáchání trestného činu do jeho posuzování soudem, a dále, v rozsahu, v jakém bylo možné k těmto okolnostem přihlídnout, též vzhledem k dosavadnímu vedení řádného života obžalovaným a jeho věku.

71. Pro výkon trestu zařadil soud obžalovaného podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do **věznice s ostrahou**, neboť soud má vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, jeho věku, osobnostnímu profilu i povaze trestné činnosti, již se dopustil, za to, že bude působení na něj, aby vedl řádný život, zaručeno lépe právě v mírnějším typu věznice s ostrahou, byť by jinak byly splněny zákonné podmínky § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

72. V souladu s § 39 odst. 8 tr. zákoníku postihl soud obžalovaného také **peněžitým trestem**, když reflektoval skutečnost, že oba trestné činy, jichž se dopustil, byly vedeny úmyslem získat majetkový prospěch. Oproti trestu odnětí svobody se zde soud nicméně výrazněji odchýlil od návrhu obžaloby, která požadovala uložení trestu vyměřeného jako 700 denních sazeb po 7 000 Kč, tedy v celkové výměře 4 900 000 Kč. Uložení takto vysokého trestu by jednak odporovalo zákonným pravidlům platným pro potenciální přeměnění tohoto trestu na nepodmíněný trest odnětí svobody, pakliže by peněžitý trest nebyl vykonán (§ 68 odst. 3, § 69 odst. 2 *in fine* tr. zákoníku), jednak by jej soud nepovažoval za přiměřené s ohledem na současně uložený relativně citelný nepodmíněný trest, a dále skutečnost, že majetkového prospěchu, jež se obžalovaný snažil získat, se mu pro zásah orgánů činných v trestním řízení nakonec nedostalo. S ohledem na velmi dobré majetkové poměry obžalovaného (z hlediska vlastnictví i výdělků)

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

vyměřil soud denní sazbu částkou 5 000 Kč a počtem 300 reflektoval velkou závažnost spáchaných činů, které ovšem nevedly ke skutečnému obohacení obžalovaného. Soud sice považuje za žádoucí potrestat tímto způsobem jeho zjištěnou, ale nepokládá za vhodné přistoupit k výměře peněžitého trestu stejně, jako kdyby obžalovaný svým zavrženíhodným počínáním požadované peníze opravdu získal.

73. Soud dále uložil obžalovanému **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu zaměstnání státního zaměstnance ve služebním poměru v orgánech Finanční správy České republiky na dobu 10 let. Při vymezení předmětu zákazu činnosti respektoval soud požadavek právní teorie i praxe na to, aby byl tento stanoven co nejužší a nebránil obžalovanému ve výkonu ústavně zaručené svobody výběru povolání více, než je nezbytně nutné (*srov. Šámal, P. et al. Trestní zákoník, 2. vydání, 2012, s. 933-934*). S ohledem na to zakázal obžalovanému výkon státní služby toliko v orgánech finanční správy, nikoli všeobecně. Na druhou stranu je třeba uvést, že obžalovaný svým jednáním jednoznačně prokázal, že je naprosto nežádoucí, aby tuto činnost opětovně vykonával. K úkolům finanční správy se postavil zcela neodpovědně až bezohledně a zasloužil se o to, že bylo na činnost finanční správy, konkrétně v oblasti odhalování závažných daňových úniků, vrženo špatné světlo. Při volbě mezi vlastním majetkovým zájmem a zájmem orgánů finanční správy jednoznačně a bez skrupulí upřednostnil ten svůj. S ohledem na to uložil soud tento trest sice tak, že je vymezen úzce, současně ale v maximální možné délce. Nad rámec toho soud doplňuje, že si je vědom faktu, že i samotným odsouzením (bude-li toto následně pravomocné) ztrácí obžalovaný podmínku bezúhonnosti nutnou pro výkon takové profese, to ovšem samo o sobě není argumentem pro neuložení tohoto trestu, a to přinejmenším z hlediska případného maření tohoto zákazu.

74. Soud konečně potrestal obžalovaného také **trestem propadnutí věci**, a to mobilního telefonu zn. Apple, IMEI 355410077150284, včetně SIM karty č. 8942001110318013639, neboť obžalovaný využíval tento přístroj a jeho příslušenství k tomu, aby se jím za použití určitých konspirativních prvků – tajného chatu – domlouval se svědkem Ž. na schůzkách, na nichž mu v rozporu se svými zákonnými povinnostmi předával nevěřejné informace. Lze tak konstatovat, že jej užil ke spáchání žalovaných trestných činů.

75. **Z procesního hlediska soud závěrem uvádí**, že neshledal opodstatněnou námitku obhajoby spočívající v tvrzené podjatosti Vrchního státního zastupitelství v Praze. Vycházející z § 30 odst. 1 tr. řádu soud konstatuje, že trestní právo procesní počítá toliko s námitkou podjatosti konkrétního státního zástupce, nikoli celého úřadu (*srov. též Šámal, P. et al. Trestní řád I, II, III, 7. vydání, 2013, s. 373*). V rámci dokazování bylo přitom postaveno na jisto, že mezi státním zástupcem vystupujícím v projednávané věci, Mgr. Pavlem Pryglem, a svědkem Ing. Jiřím Ž., nebyl dán žádný bližší vztah osobního rázu ani pracovního rázu. Jejich vztah byl fakticky nulový. Tito se nanejvýš potkávali na chodbě, kde se pozdravili. Svědek toto své místo opustil v polovině roku 2017, tj. téměř dva roky před tím, než došlo k nyní projednávané trestné činnosti. Samotná profesní účast svědka v tomtéž úřadě navíc ani podle závěrů konstantní soudní praxe naprosto nepostačuje ke vzniku pochybností o nepodjatosti orgánu činného v trestním řízení (*srov. přiměřeně např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2006, sp. zn. 9 To 32/2006 uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek pod č. 30/2007 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2001, sp. zn. 7 Tž 178/2001, uveřejněný v Souboru trestních rozhodnutí NS, 10/2001, pod č. T 267*). Soud proto neshledal postup státního zástupce, který se nevyloučil z úkonů tohoto trestního řízení jako chybný či snad bránící provedení hlavního líčení, a rovněž neshledal opodstatněným důkazní návrh obhajoby na opatření zprávy z Vrchního státního zastupitelství v Praze, která by podrobně mapovala obsah pracovní činnosti svědka Ž. v tomto úřadu.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Praha, 15. ledna 2021

Mgr. Jan Šott v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.